

MANNA

XVII. évf. 5. szám

A Budai Baptista Gyülekezet lapja

2021. május

Pünkösti várakozás

*Kész a világ,
Feszült, ünnepi várás
Tereng felette.
Halotti csend. Csak néha néha
Sóhajt az Isten lelke.*

*Kimérve minden pálya
Megtöltve minden lélek-lámpa,
Ahol csak úr a lét...*

*De jaj, sötét van,
Mélységes iszonyú sötét!*

*A zordon tömeg-árnyék,
Némán zokogva kering utjain,
S csak egyet tud és egyet érez...
...Most váratlanul vágyón
megvonaglik*

és felzúg Istenéhez:

Betelt az idő!

*Sugarat, fényt, szint adj nekünk,
Mert epedünk!*

*Fényesség nélkül oly sivár az élet!
Nagy Alkotónk, oh mondd ki szent
igédet*

Legyen világosság!...

*És ismétlik mindig erősebben
A felviharzott étheren keresztül
És felharsan az egek harsonája
S a végtelennek zsolozsmája zendül
Zsibongva, zsongva...*

És nagy szavát az Úr – kimondja!

„A te jó Lelked vezéreljen!”

„A Pártfogó pedig, a Szentlélek, akit az én nevében küld az Atya, ő megtanít majd titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek.” (Jn 14,26)

„Taníts akaratom teljesítésére, mert te vagy Istenem! A te jó Lelked vezéreljen az egyenes úton!” (Zsolt 143,10)

Évről évre hálás szívvel emlékezünk arra, hogy az Atya Isten ígését beváltva első Pünkösd ünnepén kitöltötte a Szentlelket, és így létrejött az első gyülekezet Jeruzsálemben. A mennybe ment Úr Jézus Krisztus Pártfogót küldött az árván maradt tanítványok gyámolítására. A maga nevében küldte el a Szentlélek Istent, aki egyben a Krisztus Lelke. Megváltónk ígérete szerint a Szentlélek pártfogói munkája kétféleképpen nyilvánul meg:

„Ő megtanít majd titeket mindenre.” – Mit jelent ez a minden? Hisz már az ószövetségi ember is sokat tudott Isten akarataról – elsősorban a Sínai-hegyen kapott törvény alapján –, de voltak, akik hit által még többet megértettek Isten tervéből – őket hívja a Biblia hithősöknek! Dávid király így kiált fel a 143. zsoltárban: *„Taníts akaratom teljesítésére, mert te vagy Istenem!”* Majd mivel érzi, hogy az eddigi ismeretknél többre van szükség, eképp folytatja: *„A te jó Lelked vezéreljen az egyenes úton!”* – Az apostolok Pünkösd után, az első gyülekezet megszületését követően sok olyan megoldandó kérdéssel találkoztak, amelyekre Mesterüktől a vele töltött három év alatt nem kaptak tanítást. Egyrészt azért, mert erre kevés volt az idő, másrészt az Úr Jézus először az evangéliumot, az Isten országának titkait igyekezett átadni tanítványainak. Most viszont a gyülekezet(ek) megszerzése, a feladatok megosztása, az egyház kormányzása, tanítása és fegyelmezése nehezedett a vállukra, amelyekben úttörőként, ám felelősen egyedül a Szentlélek útmutatására számíthattak, aki nem egyszer jelekkel és csodákkal hitelesítette intézkedéseiket.

Dsida Jenő

„...és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek.” – Földönjártakor Jézus három év alatt fáradhatatlanul tanított, betegeket gyógyított, ördögöket űzött ki, halottakat támasztott fel, jeleket és csodákat művelt. Hosszabb beszédeit, példázatait és velős mondásait tanítványai nem lettek volna képesek mind pontosan megjegyezni, és hitelesen továbbadni, ha a Szentlélek csodás módon eszükbe nem juttatja azokat a kellő pillanatban és helyzetben. Vegyük számításba, hogy a Pünkösd utáni mintegy húsz-harminc évben még nem állt rendelkezésre leírt és széles körben olvasható evangélium. Különös módon Pál apostol levelei előbb jutottak el a gyülekezetekhez, mint a végleges formába öntött evangéliumok (a legkorábbi a Márké, amely részben forrásul szolgált Máténak és Lukácsnak, és a legkésőbb született Jánosé). Ilyen körülmények között óriási szerepe volt a Szentlélek Jézus szavait emlékezetbe idéző tevékenységének. Amikor az apostolok prédikáltak, egyrészt az Ószövetségből olvashattak fel textust, másrészt az Úr Jézus által hirdetett örömmüzenet egyes részleteit fejtették ki bővebben. – Napjainkban ez az igevers – amikor a Biblia, Isten teljes és végleges kinyilatkoztatása mindenféle nyelven és fordításban, magyarázatosan és inspirálóan a rendelkezésünkre áll – már nem értelmezhető ugyanúgy, mint az apostoli korban. Élénken emlékszem egy esetre, még a 90-es évekből: a lakásunkban rendszeresen megtartott házicsoport-alkalmak egyikén egy fiatal leány váratlanul bejelentette, hogy az elmúlt hétvégén bement a Balaton vizébe. Én nagyon meglepődtem és el is szomorodtam, mert tudtam, hogy az illető még épp csak elkezdte olvasni a Bibliát. Amikor ezt megemlítettem neki, azt válaszolta, hogy őt a Szentlélek mindenre meg fogja tanítani! Erre én figyelmeztettem, hogy a Szentlélek csak akkor juttathatja eszébe a Biblia szavait, ha ő nem sajnálja az időt és fáradságot elolvasására és rendszeres tanulmányozására.

A Szentlélek nem díjazza a lustaságot! Sajnos, ez a leány nem tudott meggyökerezni Krisztusban, és kevés idő múltán visszatért a világba...

Amikor a Szentlélek vezetéséről beszélünk, azt soha nem tekinthetjük önmagában. Lelki alaptörvény, hogy a Szentháromság személyei nem mondanak ellent egymásnak (önmaguknak) és a Szentírásnak! A Szentlélek vezetésére várva valójában Isten akaratát keressük. A Bibliát áttanulmányozva érdekes felfedezést tehetünk: meglepően sok olyan kijelentést és felszólítást találunk az igében, amelyek Isten egyértelmű akaratát fogalmazzák meg. Ilyenek pl.: „Szentek legyetek!”, „Mindenkör örüljétek!”, „Szüntelen imádkozzatok!”, „Mindenért hála adjatok!”, „Minden ember üdvözljön!”, „Az Úrnak szolgáljatok!” stb. Dávid megfogalmazásában ezek biztosítják útunk egyenességét. Azonban e rögzített útjelző cölöpök mellett szükségünk van Isten „jó Lelkének” vezetésére pl. gyülekezeti döntéseinkben, családi és egyéni sorsfordulóknál (továbbtanulás, párválasztás, munkahelykeresés, gyermekvállalás, költözés stb.), hogy valóban Isten terve valósulhasson meg úgy közösségi, mint egyéni hívő életünkben.

Szeretettel ajánlom testvéreim figyelmébe a „*Hogyan vezet Isten?*” című, pünkösdhétfőn induló áhítatosorozatot, amelynek elmékedéseit gyülekezetünk tagjai írták. Minden nap elérhető lesz egy áhítatvideó az Alsóhegy38 Facebook-csoporton és a Youtube-on, valamint nyomtatott füzet formájában is eljuttatjuk azoknak, akik nem rendelkeznek okostelefonnal, számítógéppel és/vagy internetkapcsolattal. Az a távlati cél, „*hogy tökéletesen megismerjétek az Ő akaratát... és teremjétek gyümölcsöt mindenfajta jó cselekedettel, és növekedjétek Isten ismeretében.*” (Kol 1,9b–10).

Kolozs Nagy János

IMAHÁZUNK TÁJÁN

Rendhagyó húsvéti istentisztelet április 4-én

Ó dicsérjük az Úr nevét
Dicsérjük most és örökké
vég nélkül zeng az énekünk
Urunk, ó Istenünk

„Mit keresitek a holtak között az élőket? Nincs itt, mert feltámadt!” (Lk 24,5-6)

Anyák napja 2021

Rendhagyó volt idén az édesanyák megünneplése is gyülekezetünkben. Mivel minden gyermek az otthonában mondta fel videóra a köszöntő verseket, ennyi képet most nem tudunk bemutatni, ezért egy verssel és egy képernyőfotóval emlékezünk erre a furcsa járványhelyzetes alkalomra. Mindenkinek köszönjük a részvételt! ☺

Fohász édesanyámért

*Hozzád száll fohászom,
minden este, reggel,
gyermek-imádságom,
Úr Jézus, fogadd el!*

*Tárd ki áldó kezéd
édesanyám felett;
segíts nekem is, hogy
engedelmes legyek!*

Varga Erzsébet

VELÜNK TÖRTÉNT

Isten gondoskodása rajtunk keresztül

Olyan jó, hogy Isten kreatív és kímoldító Úr! Néhány éve megszokott gyakorlat nálam, hogy határon túli keresztény árvaházba megyek, szeretek, viszek gyűjtésből szerzett adományokat, tanítok. A Covid járvány egyik legfájdalmasabb velejárója számomra, hogy ez most nem lehetséges. Isten azóta a Compass kurzus során megtanította az Igéjéből, a "helyes adakozási sorrendet", így próbáltam a gyülekezetre, családomra, környezetemre figyelni az utóbbi időben és nem a legtávolabban élő rászorulókon segíteni.

Egyik nap, amikor keseregtem magamban, csörgött a telefon. A vonal másik végén az Iránytű az élethez missziós szervezet vezetője volt, aki megkérdezte, hogy Lilinek és nekem volna-e kedvem adományozásban segíteni. Olyan gyors és világos gondoskodás, gondolatolvasás volt ez számomra, hogy rögtön igent mondtam, mondtunk.

Papp Sári főkoordinátorral, Havasi Lilivel, Az Iránytű az élethez missziós szervezettel 20 csomagot

tudtunk összeállítani és eljuttatni szükségben lévő embereknek, családoknak. Nagy hála van a szívemben, hogy ennyi-enyi ember megmozdult, segített, tett. Több önkéntes is jött, akik örömmel tevékenykedtek. Köszönjük, hogy a járványügyi szabályok betartásával gyorsan és hatékonyan tudtunk a gyülekezetben csomagolni, onnan szállítani.

Hálás vagyok azért, hogy erősödhetett a szerzőkkel a barátságunk, hogy ennyi mosolyt láthattunk a maszk alatt/telefonban és leginkább azért, hogy Isten áldását adta és elhívott minket.

Brindza Beatrix

„Hosszú volt ma a bolondok padja”

Beszámoló a gyülekezetünk *Lelki Lift* evangélizációjáról

Olyan jó látványos sikerélményekről, remekül sikerült eseményekről olvasni! Aki az ilyen cikkeket szereti, az most lapozzon, sajnos ez most nem olyan lesz...

Gyülekezetünkben év elején jött létre az Örömhír Munkacsoport az előjáróságban, Simon Dávid és jómagam vagyunk ebben benne. Mi hívtuk életre a Hídépítő Csapatot a gyülekezetben, amibe bárki jelentkezhet, akinek most különösen is szíven van az evangélizáció, azaz Jézus örömhírének szeretetteli bemutatása a még nem keresztények felé. Jelenleg 20-an vagyunk ebben benne, sűrűn levelezünk, kiscsoportokban imádkozunk egymásért, havonta találkozunk – ha bárki szeretne még csatlakozni hozzánk, várjuk szeretettel, szóljon!

Az egyik alap-kérdésünk volt a Hídépítővel, hogy ha van egy Isten iránt valamennyire nyitott ismerősünk, akinek azért egy istentiszteletre eljönni túl magas „küszöb”, ijesztő kérés lenne, azt hova hívogathatnánk. Sokat beszélgetünk, imádkoztunk ezen, végül úgy döntöttünk, hogy újra szervezünk egy Lelki Lift alkalmat – pár éve voltak már ilyenek, biztosan sokan emlékeznek rájuk, ezek péntek esti fiatalos, de mindenkinek szóló események voltak, olyan témákról, melyekre viszonylag könnyű hívogatni, de bemutatják Istent is.

2021. április 30-ra szerveztük a Lelki Liftet, a vírus miatt online formában. A témánk a motiváció és a demotiváció volt: Sokszor tudjuk, hogy mit kéne tennünk, mégsem tesszük meg, és ebben a Covid miatti, bezárkózós évben sokan még többször így viselkedtünk. Ez olyan téma, ami mindenkinek érdekes lehet, tud vele azonosulni, ugyanakkor be lehet mutatni ennek kapcsán a Biblia üzenetét és az Istennel való kapcsolathoz fakadó új motivációt, új életet. Olyan alkal-

mat terveztünk, amelyben felváltva vannak frontálisan tanítós, passzívabb részek, és kiscsoportos beszélgetések, ahol mindenki felteheti a kérdéseit, megoszthatja gondolatait, és érezhetik a vendégek a hívók elfogadó szeretetét.

Nagyon izgalmas időszak volt a hívogatás! Sokan éltünk át Isten-élményeket, megnyíló kapukat, váratlanul úgy forduló beszélgetéseket, amelyekből természetes módon tudott Lelki Liftre elhívás kijönni. Hirdettük az Interneten is ezt az alkalmat, ott meglepően sok, 98 ember kattintotta azt, hogy érdeklí ez az alkalom, illetve sok-sok ismerősünk is jelezte írásban vagy szóban, hogy kíváncsi a Lelki Liftre, tervez eljönni, összesen legalább 150 fő jelezte óvatosabban vagy egyértelműbben, hogy érdeklí ez a lehetőség.

Ehhez képest nyomasztó érzés volt, hogy bár voltak külsősök, de szinte csak hívó keresztények. A többiek végül mégsem minket választottak... Egyetlen hölgy jött el, aki nem keresztény, őt régóta ismerem és régóta ismerkedik Jézussal – persze mondhatjuk, hogy már miatta is megérte, de azért meglepő csalódás volt összességében ez az egész, sokan szomorúak voltunk amiatt, hogy az ismerőseink, barátaink mégsem érkeztek meg.

A Manna márciusi lapszámában írtam a „Bolondok Padjáról”, amely egy amerikai gyülekezet hosszú előtéri padja volt, ami tipikus találkozási pontként szolgált. Sokszor ültek itt szomorú gyülekezeti tagok, akik elhívtak egy ismerőst, aki meg is ígérte, hogy eljön, megbeszélték, hogy „majd találkozunk az előtérben annál a hosszú padnál”, aztán mégsem jött el. Kicsit rajtam, rajtunk is ilyen érzés van, ülünk a bolondok padján.

Mi ebből a tanulság?

- Mindenképpen sikernek értékelem, hogy ami rajtunk múltott, amiben nekünk kellett hűségesnek és engedelmesnek lennünk, azt megtettük nagyon-nagyon sokan a gyülekezetből, megtörtént a hívogatás.

- Valószínűleg az online formátum nem segített, élőben talán többen jöttek volna el.

- Természetesen nem akarjuk feladni az evangélizációt és a hídépítést! De nem akarunk előre-szaladni sem, hanem keressük Isten akaratát és veze-

tését, úgy szeretnénk az örömhírt továbbadni, ahogyan ő indít rá.

Hiszem, hogy nem bolondság az evangélizáció, nagyon köszönöm mindenkinek az ima-támogatást, a részvételt, a hívogatást, a bátorítást! Isten valamiért most megengedte ezt, szükségünk volt erre a „koppánásra”, úgy látszik. De nem szabad emiatt demotiválnak lennünk, továbbra is motivál minket a misszió-parancs, az Isten és az elveszettek iránt érzett

szerepet! A továbbiakban még inkább az Úr szeretetébe és a vele való közösségbe szeretnénk kapaszkodni, nem bármilyen emberi szervezkedésbe vagy módszerbe. Imádkozzunk együtt azért, hogy felismerjük, ő hogyan él hol munkálkodik, hogyan tudunk csatlakozni öhozzá az elveszettek megmentésében!

Sonkoly Tamás

Örömhír

Március 27-én a kecskeméti Református templomban került sor *Zákány Csaba* és *Kiss Vivien* testvéreink házasságkötésére.

Szeretettel gratulálunk, és sok áldást kívánunk közös életükre!

„...mert ahova te mégy, oda megyek én is, s ahol te laksz, ott lakom én is. Néped az én népem, Istened az én Istenem.” (Rúth 1,16/b)

FELHÍVÁS! – azaz velünk fog történni

Kedves Testvérek!

Régóta vártuk ezt a pillanatot, hogy újra találkozhasunk. Most lehetőségünk nyílik erre az alkalomra. *Szeretettel várunk mindenkit pünkösdhétfőn a Szilfatisztásra.* Reggel 9 és 10 között gyülekezünk. 10 órától lesz igei buzdítás és éneklés. Lehetőségünk nyílik az új hitmélyítő hónapunk témájával megismerkedni, az ajánlott könyvet megnézni, megvenni. Idén is kérünk mindenkit, hogy ebédjéről saját maga gondoskodjon. Hozzatok, innivalót, pokrócot vagy ülő alkalmatosságot, naptejet, kézfertőtlenítőt, higiéniai eszközöket. Mindenkit szeretettel kérünk, hogy maszkban vegyen részt ezen a közösségi alkalmon, továbbra is vigyázva egymásra.

1. Mindenkit szeretettel várunk, de továbbra is saját felelősségre. 2. Mindenkit kérünk a maszk viselésére. (Ha esetleg az a meggyőződésed, hogy ez felesleges, akkor is tedd meg azokért a testvéreidért, akik ezt még igénylik. Tedd meg a „második mérőföldet!”) 3. Akik még sem a fertőzésen, sem az oltáson nincsenek túl, azoktól fokozott elővigyázatosságot kérünk. 4. Hozzatok magatokkal kézfertőtlenítőt, kézmosáshoz külön vizet (szappant biztosítunk). 5. Hálaadással imádkozzunk az eseményért!

Várunk mindenkit szeretettel – és féltő körültekintéssel!

Nagyné Évi

ISMERJÜK EGYMÁST?

Minden interjú megérkezésekor különös izgalom lesz úrrá rajtam. Egyrészt, hogy mennyire lesznek őszinték és nem sablonosak a válaszok, másrészt, olyan jó megismerni így is a testvéreket. A mostani vallo-másnál sem csalódtam az interjúalanyokban, *Kotán Péterben* és feleségében, *Melittában*. Üdítően őszinték, bevállalósak voltak, nem szégyellik sem örömeiket, sem kudarcaikat, és azt sem félik bevallani, hogy a jövő eseményeire még ők sem tudják, hogyan fognak reagálni. Köszönöm ezt nekik, és azt is, hogy első kérésre vállalták, nem kérték magukat, és ilyen kedves kitárulkozást olvashatunk tőlük. Jól esett, mert épp „a valaki válasza sem méltat” helyzetében voltam, és nem szeretek könyörögni senkinek. Igen-igen, nem-nem, ahogy az hívő emberekhez méltó. ☺

– **Kérem, hogy beszéljeteK arról, hogy mikor, hol és milyen családba születteK, kik a szüleiteK, testvéreiteK, hogyan és hol telteK gyermekéveiteK? (jöhet egy-két jó kis anekdota)**

Mitta: Nem keresztény családba születtem, ami aztán kereszténnyé vált és bővült. A szüleim pár év házasság után elváltak, anyukám pedig kilenc éves koromban tért meg, onnantól kötelezően járnom kellett gyülekezetbe. Nem szerettem. Akárcsak az új családi helyzetünket, ami azzal kezdődött, hogy anyukám újraházasodott, és a nevelőapám meglévő három saját gyereke mellé még született négy közös. Sok időnek el kellett telnie, mire megszoktam, majd megszerettem ezt a szituációt. Ma már öröm, amikor hazamehetek a „kistesókhoz”.

Keresztény családként éltünk, de sokszor éreztem ebben képmutatást, így az egész kereszténység taszítóvá vált számomra. Az új tesókkal kijöttem, egyikükből vált a máig legközelebbi barátnőm is, az általános iskola elnyomott, megszólalni sem merő, stréber éveit pedig egészen kibontakoztam a szakközépben, ahol grafika szakra jártam. Lettek barátaim, eljártunk velük ide-oda, és egyre egyértelműbb lett, hogy nem érdekel a kereszténység.

Peti: Kabán indult az életem, első hat évemet ott töltöttem. Édesanyám és testvérei, valamint a nagyszülők közel éltünk egymáshoz. Az unokatestvéreimmel szin-

te testvérként nőttünk fel és azóta is szoros a kapcsolat, bár már szétszóródtunk a világban, de mindig öröm a találkozás. Amikor apa lelkipásztor lett, Kiskőrösre költöztünk, ami nagyon megviselt. Nehezen ment a beilleszkedés, mindig visszavágytam Kabára. Alig két évet töltöttünk ott és mentünk is tovább, Örbottyánba. Ezt a váltást már könnyebben viseltem. Itt tizenhat évet töltöttünk, jó barátságaim alakultak ki. A testvéreim hat évvel később születtek, ezért gyakran úgy éreztem, taposom előttük az utat. A viszonylag nagy korkülönbség ellenére tudtunk együtt játszani, szegény Dorottyát, mint egy szem lányt igyekeztünk rávenni a fiús játékokra. :)

Ha valakinek az apukája lelkipásztor, elvárásokkal néz szembe, ha mégsem, akkor pedig csinál magának, szerintem ez elkerülhetetlen. Édesapám viszont nagyon odafigyelt erre és lerombolta ezeket, mindig azt mondta nekünk, nem kell megjátszani magunkat, éljünk úgy, mint egy átlagos család. Szüleim nem tolták túl a kereszténységet és nem lettem valláskárosult, azt viszont elérték, hogy tudtam, én még nem vagyok igazán keresztény, de egy nap szeretnék az lenni.

– **Milyen volt a gyülekezet, ahol felnőttem? Hogy éreztétek gyerekként majd ifjúként magatokat a gyülekezetben?**

Mitta: A Székesfehérvári Baptista Gyülekezet volt a gyülekezet, ami felé irányult a rengeteg vasárnapi „nem akarok imaházba menni” hiszti. Tizenöt éves voltam, amikor anyukám egyszer csak úgy döntött, többé nem kötelező járni annak, aki nem akar, így én nagy örömmel otthon maradhattam. (És ez így is maradt nyolc évig.) Érzékeltem az évek alatt, hogy mindig kitalálnak valami ürügyet, amiért érdemes lenne elmennem, de ezek nem vezettek eredményre. Emlékszem egy ifikonfira, ahol tüntetően karba tett kézzel ültem a helyemen és megvető tekintettel néztem a fiatalokat, ahogy felemelt kézzel vagy ugrálva dicsőítettek. Azt hiszem, az lehetett a baj, hogy nem tudtam kapcsolódni a többiekhez, mert egyáltalán nem arról volt szó, hogy ők már újjászülettek, megtért keresztények voltak, én meg nem. Csak ők keresztény család csemetéiként próbáltak úgy viselkedni, én meg szándékosan nem.

Peti: A legtöbb időt az örbottyáni gyülekezetben töltöttem, és itt merítkeztem be. Nem voltam lázadó típus, nem volt ellenemre, hogy gyülekezetbe kell járni.

Kisgyerekként a barátok miatt kötődtem a közösséghez, később azért, mert engedték, hogy gitározzak, végül pedig azért, mert megtértem, újjászülettem és elkezdtem szolgálni. Nagyon szeretem a vidéki gyülekezetet, mert ott mindenki ismer mindenkit, az alkalmon kívül is szoros a kapcsolat. Átugrottunk egymáshoz hétköznap, együtt betonoztunk, cserepeztünk, jótékonykodtunk, röplabdáztunk, fociztunk, stb. Ezek után még mindig szokom a nagyvárosi gyülekezeti formát.

– Hogyan történt megtérésetek, milyen út vezetett a Megváltóval való találkozásotokhoz? Hol és ki által történt a bemelegítés?

Mitta: Nálam ez túl hosszú, és túl érdekes történet ahhoz, hogy rövidítve megpróbáljam leírni, de nyitott vagyok az érdeklődők megkeresésére és akkor mesélek. ☺ Pár szóban: párkapcsolatban éltem, sokáig külön a családomtól, 2013 szilveszterén viszont anyukám becsábított az ifiszilveszterre és ott ragadtam. Először az ottani ifisek szeretete és nyitottsága ragadott meg (boldogabbnak, szabadabbnak tünnek, mint én, akinek „mindent szabadott”), majd megértettem, hogy a megtérés az nem fájdalmas lemondás az izgalmas életről, hanem kapcsolatba kerülés az Istennel. Legalább egy-két év volt, mire az evangéliumot is tisztán megértettem.

Peti: Röviden úgy foglalnám össze, hogy sok eredménytelen megtérők imája és izzadság után 2014 nyarán Isten megnyitotta a szemem és újjászült. Nagyjából fél év alatt átformálta a gondolkodásomat. Ugyanúgy mentem vasárnap imaházba, mint addig, de szólt az Ige. Elkezdtem Bibliát olvasni és nem volt unalmas. Nemcsak, hogy tetszett, amit hallottam és olvastam, de meg is akartam csinálni. Hirtelen minden ment magától. Letettem bűnöket, többé nem kiabáltam, nem voltam pesszimista és komor, tudtam szeretni az embereket, Isten teljesen átformált. Elkezdtem törekvők órájára járni és nagyon élveztem. 2015-ben, húsvéthétfőn bemelegítettem, mint pásztorgyerek azzal az élménnyel, hogy édesapám merített be.

– Milyen szolgálatokba kapcsolódtatok be, miután a gyülekezet tagjai lettetek?

Mitta: Az ifimunkába kapcsolódtam be, először a dicsőítésbe, aztán alkalmakat tartottam, majd ifivezető lettem, lánykört vezettem. Voltak időszakos kreatív szolgálatok, mint Érzékek színháza darabok írása és betanítása, pantomim darabok előadása stb.

Peti: Dicsőítésvezetésre kértek meg, amit megimádkoztam és elvállaltam. Ezt itt Budán is folytattam, folytatom. Az ifi vezetésbe is bekapcsolódtam, mert az addigi vezető átadta a szolgálatot egy barátomnak, aki viszont segítséget kért többektől, így vállaltam, bár elhívásom vagy ajándékom nem volt, s mai napig nem az én szolgálati területem. Szeretek Bibliát tanulmányozni, itt Budán ifi alkalmakat szoktam tartani

(a kisfiam születése előtt gyakrabban, most már ritkábban), illetve egy időben imaórát is tartottam.

– Hogyan alakultak iskolás éveitek? Milyen szakmát tanultatok-tanultok? Hol dolgoztatok-dolgoztok világi munkahelyeiteken?

Mitta: Szakközépiskolában mint írtam, grafikát tanultam, ebből szereztem is OKJ-s végzettséget, ami nagyjából semmit nem ért (csak úgy tudtam elhelyezkedni, hogy autodidakta módon kitanultam és gyakoroltam több grafikai szerkesztő programot). A továbbtanulás kérdése nem érdekelt, dolgozni akartam (ma már meg nem értem, miért...), amit meg is tettem egy kicsi, zsugori, kizsákmányoló nyomdánál. Legalább sok tapasztalatot szereztem. Csak megtérésem után egy évvel kezdtem felsőoktatásban tanulni, teológiát, a Pünkösdi Teológiai Főiskolán. Megszereztem a diplomát, most pedig vallástudományt tanulok mesterképzésen a Károli Gáspár Református Egyetemen.

Peti: Az őrbottyáni iskolában azt tanácsolták, ne maradjak sokáig, ezért hatosztályos gimnáziumban folytattam Gödöllőn. Nagyon nagy hatással voltak rám tanáraim, különösen a kémia, matek és fizika órát adók, akiket nagyra becsültem és kedveltem. Fura szerzet vagyok, a kémia mindig nagyon könnyen ment, ezért a Műegyetem vegyészmérnöki karára jelentkeztem. Vidéki gyerekként semmit nem tudtam a műszaki pályáról, rokonom se volt mérnök, ezért nem igazán tudtam, mire vállalkozom, de a mesterképzést már kifejezetten élveztem. Most a Robert Bosch Kft-nél dolgozom, jelenleg home office-ban, amúgy Kőbányán. Autóipari termékek (főleg vezetéstámogató rendszerek) megbízhatóságával foglalkozom. Ez azt jelenti, hogy azt vizsgálom, hogyan mennek tönkre a termékek, és mit tegyünk, hogy ne menjenek tönkre (ezekhez, mérünk, számolunk, becsülünk, szimulációkat futtatunk).

– Mikor és hogyan találtatok egymásra? Hogyan vezetett Titeket Isten a párválasztásban? Hol és hogyan indult közös életetek?

Mitta: Az esküvőnkre szerkesztettem egy egész újságot (Kotán Menyegzői Hírnököt), ami nagyjából ezekre a kérdésekre válaszolt, úgy húsz oldalban. ☺ Igyekszem lényegre törő lenni. 2017-ben találkoztunk először egy baptista nagytáborban, de nemigen beszélgettünk, csak ismerősök lettünk Facebook-on. 2018 elején véletlenül összefutottunk a vonaton (nem találkoztunk, csak láttuk egymást, felváltva), akkor Peti befészkelte magát a fejembe, olyannyira, hogy pár hónap alatt én már a nyarat vártam, hátha ő is ott lesz a következő nagytáborban. Nem ismertem őt, de amit ki lehetett nyomozni a közösségi oldalról, az mind pozitív volt, és az a megfoghatatlan érzés született bennem, hogy nekünk talán lesz egymással dolgunk. A tábor első napjaitól kezdve pedig a srác, aki annyira érthetetlen módon gyökeret vert a gondolataim között, gyökeret vert a szívemben is. Aztán az életemben is.

Peti: Még évekkel ezelőtt Dorottya húgom adott egy tippet, akkor emlékeztem, hogy láttam már Mittát valamelyik ifitáborban és tudtam kiről van szó. 2018-ban sokat imádkoztam és egész évben nem történt semmi. De tényleg semmi, sehol nem találtam lányt, aki igazán tetszett volna. Gondolataimba azonban rendszeres visszatérő volt Mitta, így a nagytáborba már úgy érkeztem, hogy szeretném megismerni. Sose gondoltam volna, hogy az ismerkedés ennyire gördülékeny és magától értetődő lesz, egy cseppet sem vívódtam azon, hogy ő lesz a feleségem. Sztori van bőven, tudnék mesélni.

– Hogy érzitek, sikerült megtalálni a helyeteket, szolgáltatásokat Budán?

Mitta: Sokáig nem éreztem úgy, ami különösen furcsa volt azután, hogy Fehérváron pedig sok szolgálatom volt. Valahol vártam, hogy majd megkérnek engem dolgokra, tudván, mihez értek (teológiát tanultam és alkalmakat tartottam éveken át), miket csináltam eddig (ifivezetés, lánykör vezetés, csendes hétvégék szervezése), miben voltam máshol jó. Ez nem történt meg, és meg kellett értenem, hogy minden közösség más: itt nekem kell a kezdeményezőnek lennem. Nem mondom, hogy ebben sikeres vagyok, de legalább értem a mechanizmust. Persze Zente születésével eléggé beszűkültek a lehetőségeim. A dicsőítés az, amiben rendszeresen benne vagyok Peti révén. Szeretem csinálni, csak az vele a veszélyes, hogy nem kell hozzá jó lelki állapotban és Istennel közeli kapcsolatban lenni, hogy technikailag szépen csináljam (ha mást nem, azt mindig felajánlom Istennek, hogy úgy énekelek, amilyen jól csak tudok, érte, neki). Amikor emberekért feleltem, ezt nem lehetett megtenni.

Ezenkívül grafikai munkáim vannak még a gyülekezetben, aminek örülök, mert szeretem őket csinálni, de a veszély ugyanaz, mint az előzőnél.

Peti: Örbottyán után a budai ifihez csatlakozni, ahol egyetemista fiatalokkal voltam közösségben, igazi felüdülés volt. Itt már nem gyerekek voltak, hanem felnőtt gondolkodású fiatalok, akikkel lehetett lelki témákról beszélgetni, Bibliát tanulmányozni. Itt kezdtem el énekekkel szolgálni, majd később a gyülekezetben is megkértek rá. Nagyon szeretnék benne fejlődni – technikailag és lelkileg is. Az imaórák tartását azért mondtam le, hogy több időt tudjak szánni erre. Házasságkötésünk után az ifiből kiléptem és most egy házi csoportba tartozunk. Még hiányzik a gyülekezeti nagycsalád, várom, hogy újra találkozzunk és még több embert megismerjek közületek. Gyertek oda hozzám, mert bár a tekintetem ijesztő, én magam nem vagyok az!

– Tudjuk, hogy Isten megáldotta házasságotokat Zentével. Beszéljete arról, hogyan alakult át az életemek, körülményeitek azóta, amióta szülők lettetek? Vajon mi változott bennetek, például az előzetes elképzelésekhez képest?

Mitta: Sok minden! ☺ Nem volt előzetes elképzelésem, mert nem tudtam elképzelni, milyen lehet, ha van egy saját babám (mert végtére, felnőtt mellettem négy baba, és sokat kellett velük foglalkoznom). Zentével tudatosult bennem, hogy én nem vagyok az a „babázós” típus. Akármit csinál Zente, egyszerűen szeretem, és nem bírok rá hosszan haragudni, de a vele való időtöltés inkább lemerít, mint feltölt. De ezt elfogadtam. Várom, amikor óvodás, iskolás, majd kamasz lesz.

Az elején nem tűnt fel, de mostanában egyre inkább érzem azt, hogy míg régen az ember megtehetett kb. akármit, ami eszébe jutott (beutazom és sétálok egyet Pesten, könyvtárba megyek olvasni, megnézek több résznyi sorozatot vagy filmet, órákig olvasok egy könyvet, spontán ottalszom egy barátomnál stb.), ezt ma már nem lehet kivitelezni, hiszen folyamatosan van egy feladatom: Zente.

Személyes nehézség, hogy én például egyáltalán nem számítottam arra, hogy tíz hónaposan is 3-4-szer fel kell hozzá kelnem éjjel, így én sem tudok átaludni egy éjszakát, közel sem, reggel pedig nem tudok korábban kelni, mint ő, hogy csendességet tartsak. Ott-hon nem ezt láttam, mindenki átaludta az éjszakát 2-3 hónaposan. Az Istennel való kapcsolattartás emiatt nekem különösen nehéz, olyan mélységeket, közömbösséget éltem meg, amit azt hittem, „igazi” keresztényekkel nem történik meg.

Hogy ne csak panaszkodás álljon itt: csodálatos látni, ahogy fejlődik, ügyesedik, állandóan aranyosnak látom, és a nap végén, amikor fáradtan ágyba térünk és Zentét végre sikerült elaltatni, miket nézegetünk a telefonon? Zentés videókat. Szülőség...

Peti: Fél évnek kellett eltelnie ahhoz, hogy egyszer azt mondjam: „De jó lenne, ha most jönne valaki, megfürdené és elaltatná Zentét, csak ne nekem kelljen!”. Az első időszak nehéz volt, de örömteli. Aztán most, hogy kezd nyílani az értelme, egyre könnyebb vele. Rájöttem arra is, hogy én semmit nem tudtam a babákról. Sose gondoltam, hogy a túl sok ingertől túlcsoordul az idegrendszerük, vagy hogy nem tudnak maguktól elaludni, hanem mindenféle praktikával kell majd próbálkozni. Most már kialakult egy rutin, ami nekünk is jó, a fiamnak is jó, tehát mindenkinek jó. ☺

Születése előtt arra számítottam, hogy nagy lemondással jár majd a szülői lét, ma viszont nem érzem ezt, tehát pozitívan csalódtam. Néhány dolog van, amiről le kell mondani, de sok mindent meg lehet csinálni, esetleg kicsit másképp kell szervezni. Számomra idegesítő haszontalanul eltölteni egy órát, például mikor sétálni megyek Zentével, de az segít átlendülni ezen, hogy ez mégsem haszontalan, mert valójában ezt az időt a fiamra szánom.

– Kérem, hogy beszéljete életetek kiemelkedő próbáiról, arról, hogy hogyan és milyen élethelyzetek által tanított Isten Titeket eddigi hívő életetekben?

Mitta: Kiemelkedő próbát szerintem nem éltem még meg (nem voltam halálos beteg, nem vesztettem el a nagyszüleimen kívül közeli hozzátartozót stb.), élethelyzetekben való tanításból meg sok van.

Peti: Sajnos erre nem tudok hosszú választ adni. Az a helyzet, hogy Isten engem csak elhalmozott minden jóval. A legszomorúbb helyzet az volt, mikor apa daganatát eltávolították. Azonban a műtét sikeres volt és egy hétre rá megismertem a feleségem. Épp ezért, mivel még nem éltem át igazi nagy szenvedést, kicsit tartok is tőle. Az a vágyam, hogyha valami rossz következik, azt tudjam majd mondani, amit Jób: az Úr adta, az Úr vette el, áldott legyen az Ő neve!

– *Van-e kedves ígétek, éneketek, és miért az?*

Mitta: Sok ige van, aminek mindig bátorít az igazsága. Dal pedig az „Eldőlt a szívemben” jut eszembe: a megtérés és Krisztus-követés visszafordíthatatlansága az életemben.

Peti: „Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre. Mindez pedig Istentől van”. (2Kor 5,17-18) Életemben rendkívül meghatározó volt az újjászületés, egyszerűen nem tudok betelni ennek a csodájával. Magamtól semmit nem tudnék tenni, mindez Istentől van. Később megértettem, hogy Isten egy nap majd teljesen megvált, és mindent újjá teremt. Új, ég, új föld, új ember – mindig jókedvre derít.

Az egyik kedvenc énekemből is idézek: „A keresztre tekint már szemem, a világban többé nincs helyem, ez nem rólam, ez Rólad szól. Nem miénk, csak Tiéd minden dicsőség”. Ahogy egyre több időt töltök Istennel, egyre nagyobb szememben a kegyelme. Nem értem, hogy a szent és tökéletes, aki eltörölhetné a bűnt egy pillanat alatt, miért menti meg az embert.

– *Milyen terveitek vannak?*

Mitta: Diplomaszerezés, további szülések, jól nevelni a gyerekeket, házat venni, zenélni, építeni a kapcsolatokat, evangelizálni, Isten dicsőségére élni.

Peti: A családi tervünk még három gyerek. Szeretnénk saját házat venni pár éven belül, imádkozunk és figyeljük a lehetőségeket. A lelki tervem, hogy kollégáim közül legyen olyan, aki megtér, és ebben használjon Isten. A hobbi tervem pedig, hogy szeretném körbe biciklizni a magyarországi tavakat (a legkönynyebb, a Velencei tó már megvan).

– *A gyülekezet következő hitméllyítőjéhez kapcsolódva: a fentiek mellett hogyan vezetett Titeket Isten eddig, legyen az bármely területe is fiatal életeteknek?*

Mitta: Nekem nincs erre kész receptem és nem is vagyok az, akit naponta szólogat az Isten. Szerintem két

kezemen meg tudom számolni, amikor biztosan tudtam, hogy valamit személyesen üzent nekem. Az igék gyakran tetszenek, és hosszan elgondolkodtatnak, de azokat nem számolom ide. Én hiszem azt, hogy Isten adta a Szentlelkét, aki a Józanság és Bölcsesség Lelke, folyamatosan megszentel és alakít az Ő képmására, hogy egyre inkább hasonlóan gondolkozzak, mint Ő – s mint ilyen új ember, hiszem, hogy a döntéseim is különösebb vezetés és jelek nélkül is szerinte való döntések lesznek.

De azért amikor olyan bizonyságokat hallok, hogy „Az Úr azt mondta nekem, hogy”, aztán történik valami hihetetlen egybeesés, a kételkedés mellett mindig van bennem egy „szent irigység” és vágy, hogy nyitottabb legyek én is bármilyen extra vezetésre az Istentől.

Peti: Hívó életem elején Isten úgy vezetett, hogy egy gondolatot adott, amitől nem tudtam szabadulni és valahogy éreztem, hogy ez Tőle származik. Egyik ilyen jelentős döntésem az volt, hogy MSc után maradjak-e tanulni az egyetemen. Sokat imádkoztam, és Isten azt mutatta meg nekem, hogy rám bízva a döntést: ha csak azért maradok, hogy legyen a nevem előtt egy „dr.”, ami jól esik az egómnak, akkor ne, ha azért maradok, hogy evangelizáljak és elérjek embereket, akkor bátran.

Máskor megerősítést kértem Istentől, például amikor megkértek, hogy vezesse a dicsőítést. Két választ is kaptam, az egyiket egy esti Bibliaórán, ahol az volt a felszólítás, hogy „ha fejlődni szeretnél, szolgálj!”, a másikat pedig édesapámtól, aki egy beszélgetésben azt mondta: „örülnék, ha vállalnád”.

Mostanában viszont egyre kevesebb az ilyen. Talán ez nem feltétlenül baj. Úgy gondolom, hogy ha Isten országának rendjéhez igazítom az életem, akkor az Istennek kedves lesz. Manapság az hoz változást az életemben, amikor Isten igazsága, üzenete megérintenek, hosszan elgondolkodtatnak, és arra jutok, hogy valamit másképp fogok tenni vagy elkezdek tenni ezután.

– Köszönöm kedves válaszaitokat. Ezekkel az igékkel kívánom Isten áldását kis családok további életére:

„*Én pedig, testvéreim, magam is meg vagyok arról győződve, hogy ti is telve vagytok jósággal, telve minden ismerettel, és hogy egymást is tudjátok tanítani.*” (Rm 15,4) ...

„*Éppen ezért meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi Krisztus Jézus napjára.*” (Fil 1,6)

Ádány Judit

Szeretettel kérem azokat a testvéreket, akik eddig még nem nyilatkoztak interjúalanyként az újságban, hogy döntsék el végleg a szívükben, hogy vállalják-e ezt a fajta önvallomást, ami a közösségépítésben játszik fontos szerepet, vagy sem. Igen-igen, nem-nem, így igei. Nemsokára mindenkit megkeresek ezzel a kérdéssel, és kérek szépen egy egyenes választ. Nem fogok megsértődni, ez mindenkinek a saját döntése, csak szeretnék tisztán látni, és így tudom tervezni a következő lapszámokat. Előre is köszönöm!

Á.J.

BIZONYSÁGTÉTEL

Új hitmélyítő sorozat indul gyülekezetünkben

HOGYAN VEZET ISTEN?

A Csendesség Hónapja jól sikerült, sok bátorító visszajelzést kaptunk a testvérektől, ezért az előljárárságban úgy döntöttünk, hogy **ismét szervezünk egy fókusz-időszakot, amikor gyülekezetként egy lelki témakörrel foglalkozunk**, erről tanulunk együtt. Ezúttal egy talán mélyebb, nehezebb, témáról lesz szó, amely sokszor az évtizedek óta a keskeny úton járó hívőknek is fejtörést okoz: **Hogyan vezet Isten?**

Pünkösdvásárnaptól fogunk ezzel foglalkozni: Igehirdetések, bizonyítványok, könyvek, napi gyülekezeti áhítatok segítségével mélyedhetünk el ebben a témában. **Bátorítok mindenkit, hogy éljen ezzel a lehetőséggel**, valódi lelki mérföldkő lehet a hívő életünkben ez az időszak, ha tudatosan megéljük.

Engem személyesen már nagyon régóta foglalkoztat ez a kérdés. Hogyan vezet Isten? Honnan tudhatom, hogy mi az ő akarata? Miként lehet felismerni az ő hangját? Hogyan hozzak jó döntéseket hívőként? Sok élményem van már erről nekem is, mint talán mindannyiunknak:

- Egyrészt sok nagy, lelki mérföldköveknél vezetett már Isten (például az iskola-választásaim, a jelenlegi munkahelyem választása és ahhoz hűségesség maradás, gyülekezeti és más szolgálatok kapcsán);
- Másrészt ő a mindennapokban is sokszor megmutatja az akaratát (például ma reggel azért hívtam fel valakit, bár nem volt hozzá kedvem, mert Isten egy ige által és egy testvér írása által is tisztán erre indított, és óriási áldás lett belőle).

Lehet vajon ebben fejlődni? Sok és nehéz kérdést vet fel ez a témakör: Vajon tudunk úgy beszélgetni Istennel, mint egy családtagunkkal? Vagy ő rejtőzködő, suttogva szóló? Lehet valamilyen módszerrel könnyebbé tenni az ő hangjának meghallását? Vagy ő olyan, mint egy állandóan elhangoló rádió? Istent érdekli a munkahelyválasztásom vagy olyan apróságok, mint hogy hogy melyik úton menjek ma haza? Ő ott akar lenni minden be-

szélgetésünkben, és elmondja, hogy mit mondjunk, vagy csak a kritikus pillanatokban jelenti magát nekünk?

A Biblia nagyon sok példát és elvet mutat meg, hogy hogyan érthetjük meg Isten vezetését, ezekről fogunk együtt tanulni ezekben a hetekben. Párhuzamosan pedig muszáj szem előtt tartanunk a legfontosabb titkot: **Ő szeretet-közösségben akar lenni velünk**, ha ezt a legfontosabb parancsot és lehetőséget komolyan vesszük, az segíteni fog sokkal jobban hallani őt.

Szeretnéd te is jobban érteni, megélni, hogy hogyan vezet Isten? Ha igen, kezdésként máris megteheted a következőket:

- A Manna mellékleteként kapott **füzet** elején illetve a gyülekezeti honlapunkon is találhatsz bővebb leírást erről a hitmélyítő-sorozatról, olvasd el! Illetve a füzetben találsz napi áhítatokat a gyülekezetünk tagjainak tollából, olvasd őket naponta!
- Írj fel néhány **kérdést** magadnak, akár itt és most, melyekre nagyon szeretnél választ kapni Istentől! Imádkozz a sorozat alatt, hogy Ő feleljen ezekre a kérdésekre – és persze tartsd nyitva a szívedet, hogy Ő az akár fel sem tett kérdéseidre is adhasson útmutatást.
- Kérd Istent, hogy segítsen elköteleződni rá, hogy fókusz legyen számodra ez a lelki terület ebben az időszakban! És kérj meg barátokat, testvéreket is erre: Jó, ha találsz **tanulótársat**, közösséget, házicsoportot, akikkel meg tudod osztani, hogy miket tanultál, hogy milyen kérdéseid vannak; illetve tudjátok akár együtt olvasni az ajánlott olvasmányt (részletek erről is a füzetben és a honlapon vannak), átbeszélni a napi áhítatokat és persze imádkozni egymásért.
- Illetve ha van **bizonyítványod** ezen a téren, keresd meg Nagyné Kalán Évit, aki segít, hogy hogyan tudod élőben / videón / írásban megosztani ezt a gyülekezet épülésére.

Képzeld el egy gyülekezetet, amelynek tagjai teljes szívvel szeretnék megtanulni, hogy hogyan vezeti őket Isten. Óriási erő van ebben a nyitott hozzáállásban! Isten meg fogja mutatni magát nekünk, ha engedelmessé válnak neki és szeretjük Őt, ezt Jézus ígéri meg nekünk:

„Aki befogadja parancsolataimat, és megtartja azokat, az szeret engem, aki pedig szeret engem, azt szeretni fogja az én Atyám; én is szeretni fogom őt, és kijelentem neki magamat.” (Jn 14,21)

Ha bármilyen kérdéseid vannak erről a hitmélyítő sorozatról, keressetek bátran. Nagyon várom, hogy együtt tanuljunk ezekről az izgalmas lelki igazságokról! Köszönöm, ha imádkoztok ezért a sorozatért, és köszönöm mindenkinek, aki segít ennek a megvalósulásában!

Szeretettel:

Sonkoly Tamás

A témához kapcsolódva készültek a következő bizonyítványok, szeretettel ajánljuk a testvéreknek ezeket.

Isten vezetése

Közhelyként hangzik, hogy az idős emberek az emlékeikből élnek, de szeretném, ha ezek a visszaemlékezések bizonyosságok lennének arról, hogy Istennek egész életünkre előre elkészített terve van.

1960. Tavasz. Nagykorúságom kezdete. Félelem, bizonytalanság. Most kezdődik az a nagybetűs élet? 1960. június 7. Pünkösd második napja, és én érettségi vizsgára mentem. Mint sokszor, akkor is egy ének adott megnyugvást, hogy minden rendben lesz. „Minden szerinted legyen Uram.”

Megnyugtató volt, hogy a balatonszemesi kis gyülekezet is imádkozott azon a napon értem, amit éreztem és ma is hálás vagyok érte. Minden Isten tervében volt. Aznap még nem is sejtettem, hogy a pályaválasztásom is megtörténik azon a napon.

Mivel apám nem támogatta, hogy pedagógusi pályán tanuljak tovább, nagyon bizonytalan volt, hogy mi lesz velem. De Isten tudta, és milyen jól tudta, hogy mi lesz jó nekem. Búcsúzáskor az egyik osztálytársam oda jött hozzám és egy ajánlatot tett nekem, amit ő visszautasított, de mivel tudta, hogy nagyon szeretek rajzolni, és a kezembe nyomott egy címet. Egy budapesti mérnök magántanfolyamot indított műszaki rajzoló munka megszerzéséhez. Fogalmam sem volt, hogy mit jelent az, hogy műszaki rajzoló, de mivel rajzról volt szó, tudtam, hogy EZ AZ én pályám. Minden bizonytalanság azonnal elmúlt, és mivel apám sem kért még gondolkozási időt sem, biztos volt számomra, hogy ez Isten műve. Két nap múlva összecsomagoltam kis motyómat és apámmal Budapestre jöttem, megkötöttük a szerződést, apám kifizette a nem kevés tandíjat, szállást szerzett nekem egy unokatestvérénél és itt hagyott Budapesten. Nem ismertem a várost, csak az utat a Déli pályaudvarra, mert apám útravalóul hagyta, hogy onnan haza tudsz jönni.

A tanfolyam olyan jól ment, hogy három hónap helyett a második hónapban azt mondta a mérnök úr, hogy ő már nem tud többet nyújtani és keressek munkahelyet. Adott egy-két címet és utamra bocsájtott. Megnéztem a két helyet és eldöntöttem, az lesz az én helyem, ahová

először hívnak. Ez volt a KGM tervező iroda, közel a Déli pályaudvarhoz, ahonnan hétvégén egyenesen mentem haza Szemesre.

A munkát nagyon megszerettem. Sok tanítómesterem lett a mérnökök közül, akikre ma is szeretettel gondolok. Hamarosan nem is rajzoló, hanem szerkesztő lettem. Számomra ez volt a csoda. Ki mondaná, hogy nem Isten tervezte így?

Budapestre kerülésemmel elindult életem másik fontos eseménye is. Gyülekezetet kerestem. Megfordultam több nagy gyülekezetben, de valahogy nem éreztem a

szívélyes fogadtatást. Úgy éreztem magam, mint egy vidékről fölkerült cselédlány.

Aztán Isten ebben is segített: egy ugyancsak a szemesi körzetből Budapestre került család támogatásával már szeptembertől megtaláltam a helyem az Alsóhegy utcai kis, családi gyülekezetben. Nem állítom, hogy nem úgy néztek rám mint egy idegenre, de bekapcsolódtam hamar az ifjúságba, énekarba, zenekarba, szolgáltam mint harmónista. Beilleszkedtem és jól éreztem magam. Tiszta lelkiismerettel mondhatom, hogy nem azért jöttem Budára, hogy férjet keressek magamnak. Nem kerestem, hanem kaptam hozzám illő segítőtársat.

Kapcsolatunk 1961 őszén kezdődött. Voltak aggályaim, mert tudtam róla, és ismertem azt a lányt, akinek előttem állítólag udvarolt István. Ez zavart, de amikor komoly házassági ajánlatot kaptam, elfogadtam, és 1962. május 10-én megtartottuk menyegzőnket, természetesen Szemesen. Ez a szövetségkötés négy hónap híján 50 évig tartott, Isten kegyelméből.

Közben munkahelyet is változtattam. Fájdó szívvel váltam meg a KGMTI-től, de a Tokaji család egyik mérnök barátja tett egy bizta-

t ajánlatot, hogy a VIZITERV-ben nagyon jó lehetőségeim lennének, ha felmondanék az előző munkahelyem, ő biztosan támogat abban, hogy megtaláljam a számításomat. Egy újabb beilleszkedés. Nehezen ment. Érdekes, de ezek a pestiek valami csodabogárnak néztek a vidékieket. Állandóan vizsgáztattak, hogy mit tudok, mit nem, de ez ösztönzött és több tanfolyam elvégzése után a belső szabályzatok szerint már technikusként dolgoztam.

Most

*Most minden út
Tebenned összefut.*

*Most minden cél
Tebenned összeér.*

*Az egész világ körülte forog,
s Te a nagy mindenséget
vezérlő erővel igazgatod.*

Igazgass engem is!

*Hadd legyek egy parányi csillagod,
melynek fényét észre se venni,
de melynek fénye Tefeléd ragyog.*

Igazgass engem is!

Arra megyek, amerre akarod.

Hadd legyek egy parányi csillagod.

És hogyha jó az est,

ha feketére fest

mindent az éjszaka,

hadd legyek én is

az éjnek világító csillaga.

És sok ezredmagammal

Teremtsek ragyogást...

Terólad ragyogást.

Uram, ki a világot

vezérlő erővel igazgatod,

igazgass engem is!

Hadd legyek egy parányi csillagod!

Túrmezei Erzsébet

Közben persze családnk is szaporodott. 1965-ben Ildikó, majd 1970-ben Szilvia is megszületett. Az idősebbek tudják, hogy akkor nem volt csak hat hét szülési szabadság. Itt volt a nagy kérdés: hogyan oldjuk meg a munkába járást és a családi életet. Ildi ugyan volt bölcsődés egy hétig, de olyan beteg lett, hogy kórházba került műtétre. Ez volt az a pont, amikor dönteni kellett. Szilvi születéséig fizetés nélküli szabadságot kértem, és azután jött megint a nagy isteni ajándék. A főnököm, aki a munkahelyemet is szerezte nekem, felajánlotta az otthonról való dolgozás lehetőségét, addig, amíg a gyerekek kicsik. Persze, hogy elfogadtam! Átrendeztük a lakást, hogy iroda is legyen, és ezután következtek a legbékésebb évek. Munkahely és család rendben.

Ez 25 évig tartott. Már Szilvi is lediplomázott, és én még mindig otthon dolgoztam. Azután azért jöttek hullámvölgyek is. 1993-ban anyukámat haza hívta az Úr, így apám gondviselése is ránk terhelődött. Ezek nagyon megpróbáló évek voltak.

Azután itt volt a rendszerváltozás is. A nagy tervezőirodából kis KFT-ket alakítottak. Sokakat küldtek el

akkor, de Isten megint cselekedett értem. Sok volt a megbántódott munkatárs, de nekem helyem volt az új felállásban, ráadásul mint társtulajdonosnak. Akik átérték azokat az éveket, tudják ez mit jelent. Több felelősség, több munka – természetesen ez már nem otthon –, de több jövedelem. A munkatársaim változatlanul ugyanazok voltak, jó összhangban tudunk dolgozni és előre haladni. 74 éves koromig dolgoztam velük együtt megértésben, békességben. A legnehezebb években, amikor István itt hagyott szárnyaszegetten, mindig velem voltak, és még öt évig nem volt olyan nehéz az egyedüllét.

Megelégedettséggel adok hálát Istennek ezért a különösen áldott életért. Most nincs is más kívánságom, mint a zsoltárosnak: „*Öregkoromban se vess el engem, ha elfogy az erőm, ne hagyj el.*” (Zsolt 71,9) És még egy kedves énekem: „*Hűséged végtelen, hűséged végtelen, minden nap új áldás árad felém...*”.

Tokaji Istvánné Marika

„Lábam előtt mécses a te igéd...”

„*Minden úton gondolj rá, és ő egyengetni fogja ösvényeidet.*” (Péld 3,6)

Az élet dolgainak nagy része meghaladja az emberi értelmet, tudásunk korlátozott. Számomra nehéz a legjobb döntéseket meghozni. Szükségem van Isten Lelkének bölcs vezetésére az életemben. Sokszor feltettem már magamnak a kérdést: Hogyan ismerhetem meg Isten vezetését – a nagy döntések-

nél, vagy a mindennapi élet apró részleteiben? Tudom, hogy a legbiztosabb választ Isten közelében és az Ő igéjében találhatom meg. Csodálom Isten munkájának sokszínűségét, és hogy a Világmindenség Ura rám, apró porszemre is gondol.

Vezetését felismerhetem megváltozott gondolkodásomban! Vezet emberek tanácsán keresztül, ritkán álom által, vagy a körülmények együttállása hatására, és még sorolhatnám, de ezeknek minden esetben összhangban kell lennie a Szentírással!

Az alábbiakban két történetet szeretnék bizonyoságként megosztani: 2000-ben egy súlyos betegség diagnózisával azonnali műtétre utaltak. Tagadhatatlanul kétségbeestem, gyors orvoskeresésbe kezdtem. Ismerőseim jobbnál jobb orvosokat ajánlottak. Jótanácsként elhangzott: csak ahhoz ne menjek, akihez területileg beutaltak, mert nem áll jó hírben. Bennem teljes zavarodottság és kétség: most merre induljak? Vasárnap következett, a délelőtti istentiszteletre nehéz szívvel, aggodalommal tele érkeztem. Az alapige: Jeremiás 17,5.7. Az igehirdető egyetlen mondata megváltoztatott mindent háborgó szívemben: „Mindegy, hogy milyen teherrel jöttél; hogy nő vagy, vagy férfi, a mai üzenet az, hogy *„Ezt mondja*

az ÚR: *Átkozott az a férfi, aki emberben bíz, és testi erőre támaszkodik, az ÚRtól pedig elfordul szíve!*” ... „*De áldott az a férfi, aki az ÚRban bíz, akinek az ÚR a bizodalma.*” – Óriási teher hullott le rólam. Tudtam, hogy mit kell tennem! Nem keresek orvost, oda megyek, ahová területileg tartozom (hiszen a műtétet meg kell csinálni!). Én az ÚRban akarok bízni, rábíztam az életemet. A műtét jól sikerült, az orvos kedves és segítőkész volt. Istené a dicsőség!

A másik történet: Családdal házvasárlásra adtuk a fejünket. Két évnyi keresés és próbálkozás után találtunk egy megfelelőnek tűnő házat. Ahogy közeledett a döntés ideje, úgy nehezedett a szívünk: vajon jól döntünk-e? Elérkezett a szerződés kötés ideje. Bennem egyre több kérdés cikázott, és a legfőbb kérdés: Biztos, hogy ez Isten terve? Reggeli áhítatomban a következő igét kaptam: „*Közöttük fogok lakni és járni, Istenük leszek, és ők az én népem lesznek.*” (2Kor 6,16c). Bekövetkezett a jól ismert érzés, a felszabadult öröm: ha Isten azt ígéri: köztünk lakik, akkor mehetünk bátran. Megtörtént a költözés, mindvégig éreztük Isten vezetését és oltalmát!

E két történet után úgy tűnhet, csak kérni kell az Urat, és minden rendben lesz! De el kell azt is mondanom, hogy számomra vannak nehéz helyzetek, amikor kérem a vezetést, de mégis hallgat Isten, vagy kudarcos és nehéz az az út, amin átvezet. Ezekben az időszakokban nehéz megállni. A kisebb-nagyobb döntési helyzetekben nagy szükségem van alázatra és Istentől jövő bölcsességre. Ebben még sokat kell fejlődnöm. Szeretnék elkészülni a Krisztus napjára!

Nagy Jánosné Zsuzsa

Kirendeli időben

Bő két és fél évvel ezelőtt voltam abban a helyzetben, hogy új munkahelyet kerestem. Voltak elképzeléseim róla, például, hogy közelebb legyen az otthonunkhoz, mint az előző, ne kelljen hét végén dolgozni, a fizetésem se csökkenjen, és lehetőleg, maradjak a szakmámon belül. Úgy terveztem, hogy a törvény adta 3 hónapos álláskereső időszakot kihasználva egy régebb óta tervezett műtetre elmegyek, és kb. másfél hónap múlva kezdek jelentkezni az álláshirdetésekre. A terveim szerint nagyjából december 2. felére estek volna a lehetséges állásinterjúk, és januártól pedig munkába álltam volna.

Céltudatosan hetente három-öt pályázatot küldtem el, amelyek közül végül volt három olyan szervezet, ahova igazán szívesen mentem volna dolgozni. Imádkoztam minden egyes önéletrajz elküldése előtt, hogy ha az Úr azt a munkahelyet ajándékozza nekem, akkor találjon pozitív fogadtatásra a jelentkezésem. Vártam türelemmel, novemberben még időm is volt bőven, ezért igyekeztem az adventre, a karácsonyi ünnepre lelkiileg is jól felkészülni.

Nagyjából Mikulás környékén kezdtem el azon gondolkodni, hogy mit teszek akkor, ha sehonnan nem kapok visszajelzést. Mert hogy egyik helyről sem érkezett válasz. Nem igazán értettem, mi a baj, ezért újabb és újabb hirdetésekre küldtem el a jelentkezésemet. Azokra sem kaptam visszajelzést. A karácsony előtti héten felhívtam a számomra fontos három helyet, hogy egyáltalán megkapták-e az önéletrajzomat. Az egyik helyen az életkoromra hivatkozva kaptam nemleges választ, a másik helyen elnézést kértek, de már behívtak próbamunkára néhány személyt, a harmadik helyen pedig elkeveredett a pályázati anyagom, nem találták meg.

December 20-a volt, amikor épp készültem a volt munkahelyemre egy önkéntes napra visszamenni, hogy a karácsonyi ünnepségek körüli teendőkben segítsek nekik. Útközben jutottam el odáig, hogy elengedtem magamban az összes kívánságomat az új munkahellyel kapcsolatban, és azt kértem Istentől, válassza ki Ő nekem a következő állásomat. Amelyik helyről először visszajeleznek, oda fogok elmenni dolgozni. Nem válogatok tovább. Persze, épp nem is volt miből, de inkább az általam felsorakoztatott feltételekre vonatkozott ez a kijelentésem. Azt is elmondtam az imádságomban, hogy december 31-ig kérek szépen egy konkrét választ, és ezt az Ő vezetésének fogom tartani.

December 20-a volt, amikor épp készültem a volt munkahelyemre egy önkéntes napra visszamenni, hogy a karácsonyi ünnepségek körüli teendőkben segítsek nekik. Útközben jutottam el odáig, hogy elengedtem magamban az összes kívánságomat az új munkahellyel kapcsolatban, és azt kértem Istentől, válassza ki Ő nekem a következő állásomat. Amelyik helyről először visszajeleznek, oda fogok elmenni dolgozni. Nem válogatok tovább. Persze, épp nem is volt miből, de inkább az általam felsorakoztatott feltételekre vonatkozott ez a kijelentésem. Azt is elmondtam az imádságomban, hogy december 31-ig kérek szépen egy konkrét választ, és ezt az Ő vezetésének fogom tartani.

Aznap délután a szervezet fenntartója (a volt főnököm főneke) is ott volt ezen az ünnepen, ő is segíteni jött. Odajött hozzám, megkérdezte, hogy találtam-e már másik munkát. Beszélgettünk egy kicsit. Aztán azt mondta, hogy a belvárosi kerületben is keresnek munkatársat, szerinte az jó lenne nekem. Rögtön tiltakoz-

tam, hogy nem találok etikusnak ugyanazon szervezet egyik intézményéből kilépni, a másikba meg be, meg nem is szeretnék Budapest 8. kerületében dolgozni, nagyon távol áll tőlem a hajléktalanok ott élő rétege. Bizom benne, hogy az Úr tudja, hogy hol van a helyem, meg fogja majd mutatni nekem. A vezető aztán nem is győzködött tovább.

Karácsony után volt még néhány munkanap év végéig. Naponta többször is néztem az e-mail-eket, vártam a telefonokat, de sehol semmi. Imádkoztam további türelemért, Isten Lelkének vezetéséért a jövő évi munkát illetően. Az év végén hazautaztam vidékre apámhoz. Szilveszter napján készültem visszajönni Budapestre, és mielőtt elindultam, átmentem a szomszédba a nővéremhez, megnézni az interneten a vonatok indulását. Rákattintottam az e-mail-jeimre és a facebook-chatfalakra, ahol is nagy meglepetésemre ott volt egy rövid üzenet: Drága Éva! Hallottam, hogy munkát keresel, mi meg egy új munkatársat. Ha gondolod, szívesen látlak a jövő héten a Dobozyban, hogy megnézd, mi hol dolgozunk. Szeretettel, Hajni (az intézményvezető).

Kedves levél, ugye? A feladóját is ismertem valamennyire, párszor már találkoztunk. A mai világban nem pályázgatni új állásra, hanem egy szívélyes invitálásnak eleget tenni, nagy ajándék egy munkanélküli számára! Én is annak tartottam – volna, ha ez a hely nem Budapest VIII. kerületének legmélyén, az általam annyira undort keltő és minden áron elkerülendő környéken lett volna! Korábbi főiskolás emlékeimből előjöttek a sokféle bűrszínű és nemzetiségű, utcán csellengő, hangoskodó, ittas, piszkos, hajléktalan emberek látványa és szaga, az ott tartózkodó munkanélküliek kéregető közege. Amióta a fővárosban élek, tudatosan tartottam magam távol ettől a környéktől. És most, éppen ma, december 31-én, délután 4 órakor ide hív valaki dolgozni! De nem is ez a valaki most a fontos, hanem az, hogy hetek óta azért imádkoztam, hogy Isten adjon nekem egy új munkahelyet, meghozza azt, ahonnan először jeleznek vissza, de legkésőbb a hónap végéig. Egyetlen helyről sem kaptam visszahívást, válaszlevelet, csak most, ezt az üzenetet, és ma van az év utolsó napja!

Ott, a képernyő előtt ülve el kellett döntenem, hogy komolyan veszem a saját kérésemet, amit az Úrnak intéztem, és elfogadom az Ő választását, vagy visszaközölem, mert az „ajándék” hely sérti elvárásaim ízlésvilágát! Írtam egy semleges választ, mert szerettem volna higgadtan reagálni a hívásra, de másnap reggel, újév napján felébredve egyértelművé vált számomra a válasz. Kértem Isten vezetését, még a hogyanját is én mondtam meg, Ő pedig adott egy választ, ezért nem kétséges, hogy nem az érzelmeimre hallgatok, hanem ráállok erre az útra, és elfogadom a felkérést a munkára. Hol lenne jobb helyem a világon, ha nem ott, ahova az én mennyei Atyám kirendeli számomra a napi elfoglaltságot! Mint új terület, biztosan nem lesz könnyű, de az

a tudat, hogy Isten kezéből veszem el ezt a munkahelyet, mindenén át fog segíteni!

A próbanapon aztán kiderült, hogy fele annyit kell utaznom, mint korábban, a munkarend kizárólag hét-köznapokra szól, és a fizetésem se fog csökkenni. Hívó munkatársaim lesznek, és igazából a környék se olyan ijesztő már, mint tíz évvel korábban.

Január elején volt két éve, hogy a Doboziban (Doboz utcában) dolgozom. Hajléktalan emberekkel foglalkozom, annak minden szépségével és nehézségével együtt. Sok örömöm és kudarcom volt és van, számos nehézséggel kell megküzdenem a munkatársaimmal együtt a napi munka folyamán. Többször megesett már, hogy ha csak az eszemre hallgatnék, ott hagytam volna ezt az állást. Milyen jó, hogy nem a magam értelmére kell támaszkodnom, hanem lubickolhatok abban a szabadságban, hogy Isten helyezett ebbe a munkakörbe, és

addig fogok benne maradni, amíg Ő jónak látja. És leginkább ez az, ami átsegít a holtponatokon.

Ma már hálás vagyok ezért a helyért, ahol Isten sok mindenre nyitja fel a szemem, és tanítgat személyválogatás nélküli elfogadásra olyan emberek között, akiket korábban elkerültem.

A fenti történethez még hozzá tartozik, hogy miután megkötöttem a szerződést az új munkahelyemen, január közepén felhívtam mind a három cég HR-ese - ahova szívem szerint szerettem volna menni -, hogy aktuális-e még a jelentkezésem. Nem, már nem volt aktuális, de hálás voltam Isten részletekre is figyelő gondoskodásán, ahogyan megmutatta, hogy Neki az sem okozott volna gondot, hogy azokra a helyekre kerüljek be, ami az én választásom lett volna. Ezzel az utóreggessel volt kerek ez az eseménysorozat. ☺

Kovács Éva

Isten tanítgat vezetésének felismerésére

Számomra még mindig kérdéseket vet fel, hogy jól értem-e Istent, jól hallom-e hangját, mi a saját gondolatom, mikor szól, kér ő és esetleg mikor a kísértő. Én Istent életem apró-cseprő dolgaiba is szeretem beavatni, tőle kérdezni, hogy csináljam, még akkor is, ha annak nincs nagy tétje. Isten úgy gondolta május 3-án ebben egy kicsit segít, tanít, felkészít 6-ára.

Harmadikán a Covid-teszttel már háromnegyed 8-kor kész voltam az onkológián és a következő időpont ott fél 1-re volt az altatórvochoz. Vittem könyvet, hogy tudjak az idő alatt olvasni, a kocsiban csendességet is tarthatok, hisz a mobilon ott van a biblia is. Másnap viszont befekvés, tehát még kompressziós harisnyát kell vennem egy gyógyászati segédeszköz boltban. Úgy éreztem a szívemben, hogy Érden egy testvérnő boltjában vegyem meg a harisnyát. De az legalább 10 km oda, majd vissza, és ennyit utazni csak egy harisnyáért, mikor itt is meg tudom venni? Istentől kérdeztem, hogy csináljam. Ilyen eseteket nálam legtöbbször a józan ész dönti el. Az Onkológia mellett ott van egy gyógyászati segédeszköz bolt, de az majd csak 9-kor nyit. Jó lenne még egy boltba is bemenni. Budaörsön viszont ott a Tesco, az kb. félút, ott bevásárolhatok. Jó, de azt sem tudom, Érden melyik boltjába menjek, egyáltalán ő bent lesz-e vagy csak az alkalmazottjai. Mobilon kikerestem a boltot, mert még sosem voltam ott. Úgy éreztem a Felső utcaiba menjek. Ebben megnyugodva elindultam. A Tescoban egyszer az az érzésem támadt, hogy ne keresgéljek tovább (volt, amit akartam még venni, de nem találtam hol van), hanem fizessek és menjek Érdre. Indultam. Érden a segédeszköz boltban a testvérnő épp egy vásárlót szolgált ki, majd én következtem. Örült nekem, hogy hozzá mentem, kicsit beszélgettünk. Ben-

nem meg öröm volt, hogy pont abban a boltban volt bent és találkozhattam vele. Úgy gondoltam, ha már itt vagyok, hazaugrok, és úgy megyek vissza a kórházhoz. Útközben Ildi telefonált, mondtam neki, mindjárt otthon leszek, akkor megbeszéljük. Vezetés közben az eseményeket végiggondolva az járt az eszemben, ez Isten válasza volt kérdéseimre, vezetett. Az egyik körforgalomban automatikusan kérdeztem Istent merre menjek, mert két kihajtó is jó, az egyik hosszabb, a másikon sorompón át vezet az út. Úgy éreztem a hosszabbon menjek. Beugrott, hogy lehet ez is Isten válasza. Arra gondoltam, hogy csináljak egy ellenpróbát. A másikon megyek, és ha ott nem kell sorompóra várnom, akkor ez csak a saját gondolatom volt. A sorompó miatt várakoznom kellett. Egyszerűen gondolataimon, érzéseimen keresztül vezetett Isten.

Ezek segítettek 6-án, amikor a mosdóban különösebb előzmény nélkül azt éreztem, hogy a szobatársamért imádkoznom kell. Már nem kérdeztem, hogy ez a saját gondolatom, vagy Isten vezetése, hanem a válaszom az volt, hogy jó, megkérdem tőle, hogy tehetem-e. Amikor kijöttem a mosdóból, akkor láttam, hogy a szobatársam sír és a nővér vigasztalja, bátorítja. Ekkor már értettem, az imádkozásra indítást. Miután a nővér elment, megkérdtem, tőle szeretné-e, hogy imádkozzak érte. Igennel válaszolt. Tapasztalatai szerint Istennek léteznie kell, de ő nem tartozik keresztény közösségbe. Néhány dolgot elmondtam neki, majd imádkoztam. A katolikus szobatársam is odahozott egy imakönyvet, hogy ő saját szavaival nem tud imádkozni, de itt van egy betegekért leírt imádság olvassam fel. Szépen megfogalmazott imádság volt, aminek a szavaival én is egyet tudtam érteni, így felolvastam. A harmadik szobatársam utána megkérdte, hogy igaz, ami imádságot én mondtam, az nem betanult ima volt, hanem a szívemből mondtam. Valamit ő is megérezett, pedig ő

nem hitt Istenben. Aztán elmondtam nekik, hogy Istent keresni kell, mert Isten nem tolakodó, de ha valaki szeretne Istennel személyes kapcsolatban lenni és keresi őt, akkor ez lehetséges.

Másnap hazafelé készültem és bepakolásakor azt éreztem, azt a toalettpapírt, amit nekem hozott egy ismerős, nem hozhatom haza. De akkor mit csináljak vele? Az jutott eszembe, kérdezzem meg a szobatársamat, Ibolyát, akiért imádkoztam. Örült neki, majd megkérdezte, hogy a saját telefonszámomat felírtam-e neki. Utólag úgy gon-

dolom nem véletlen éreztem, hogy a toalettpapírt ne hozzam haza. Az az imádságom, hogy Isten végezze benne a munkáját tovább, amit ott elkezdett benne.

Sokszor csak utólag merem mondani, hogy Isten ezt mondta nekem, de olyan jó, hogy Isten tanítgat, hogy észrevegyem és cselekedjem vezetését, indítását. Számomra ez bátorító és szeretnék fejlődni még benne.

Uri Erika

„Minden utadon próbáld fölismerni, akkor egyenessé teszi ösvényedet.” (Péld 3,6)

Édesapámra emlékezve, az ő életéből hozok két példát Isten vezetésére, bár valahol mindkettő meghatározta az én életemet is.

Az egyik az, ahogyan vagy 55 évvel ezelőtt annak a teleknek a kiválasztása történt, ahol felépült az a ház, amelynek egyik lakásában él Édesanyám most is. Akkorra már megfogalmazódott szüleimben, hogy jó lenne egy saját házat felépíteni, keresték ennek a helyét. Akkor még Tárnokon laktunk, legtöbbször vonattal jártunk haza, melyre nem a Déli pályaudvaron, vagy Kelenföldön szálltunk föl, hanem kijjebb, legtöbbször Budatétényben (nagyjából ott, ahol a mostani Campona megállóhely van). Oda vitt ki a 43-as villamos, amely a Móricz Zsigmond körtérről indult, komótosan végigdöcögött egész dél-Budán, hiszen Nagytétényben volt a végállomása. Szintén a Körtérről indult a 41-es villamos. A két villamosvonal egy jó darabig közös pályán haladt (a Fehérvári úton), majd az Elágazásnál a 41-es villamos Rózsavölgy felé vette az irányt, egészen Budaörsig.

Egyik alkalommal Édesapám hazafele menet figyelmetlenségből nem a 43-as, hanem a 41-es villamosra szállt fel és egyszer csak azt vette észre, hogy már

Rózsavölgyben van. Milyen szép hely! – állapította meg, aztán ha már ott járt, körbe is nézett, és talált egy eladó telket... Ezen a telken épült föl a többek által Ádány-háznak nevezett társasház. Így lett egy eltévedésből Isten vezetése.

A másik történet abból az időből való, amikor már ott laktunk a lakásban. Édesapám egyik éjszaka azt álmodta, hogy elromlott a villanybojler biztonsági szelepe, amelynek az a szerepe – ahogyan a nevében is benne van –, hogy amikor a bojler melegvizet készít, kienvedje a túlnyomást. Az álom után felébredt, odaszaladt a csaphoz és megnyitotta a melegvizet... Sisteregve jött ki a csapon keresztül a – gőz!!! Úgy, ahogy álmodta, a biztonsági szelep elromlott, a rendszer túlnyomás alatt volt, és könnyen lehet, hogy felrobbant volna a bojler is és a falban levő vezetékek is, ha nincs ez az álombeli isteni figyelmeztetés! Sokszor mondta, hogy nagymám is hitte Isten álom általi vezetését, ő is hitte ezt, és én is vallom, hogy nemcsak a bibliai időkben, hanem ma is lehet ez az egyik módja Isten vezetésének.

Ádány Mihály

A második mérföld

Körülbelül két évvel ezelőtt az egyik közeli barátommal való kapcsolatunkban volt egy pár hónapos időszak, amikor nem találkoztunk és általában nem nagyon beszélgettünk. Ez egyáltalán nem volt jellemző a barátságunkra, már évek óta tartottuk a kapcsolatot és viszonylag gyakran találkozunk. Nem volt semmi különös indoka annak, hogy abban az időszakban nem beszélgettünk, viszont én úgy éreztem, hogy az utóbbi időben mindig én voltam a kezdeményező fél, ezért szomorú voltam, hogy nem írt nekem, hogy találkozzunk valamikor.

Ekkortájt egyik vasárnap délelőtt Sonkoly Tamás tartotta az istentiszteletet, aminek az alapigéje a Máté 5:41 volt: „Ha pedig valaki egy mérföldnyi útra kényszerít, menj el vele kettőre”. Tamás többek között arról

is beszélt, hogy ez az igevers mit jelenthet a kapcsolatainkban. Aznap fogalmazódott meg bennem, hogy hiába érzem úgy, hogy a barátságunkban mindig én voltam a kezdeményező fél, ha találkozásról volt szó, hibáznék, ha a kettőnk kapcsolata elhidegülne amiatt, hogy én megsértődöm, és nem írok neki. Nem tudhatjuk mindig, hogy mi van a másik életében, ami miatt úgy érezhetjük, hogy a vele való kapcsolatunk egyoldalúvá válik, és nem érdemes túl büszkének lennünk ahhoz, hogy mi kezdeményezzünk. Nem sokkal az istentisztelet után írtam a barátomnak, hogy találkozzunk, aminek nagyon örült, és azóta is gyakran beszélgetünk egymással.

Emberileg talán jogosan érezhettem úgy, hogy rajta lett volna a sor, hogy kezdeményezzen, de hiba lett volna részemről, hogy „nem megyek el még egy mérföldet”, és emiatt a kettőnk kapcsolata esetlegesen elhidegül.

Ádány Balázs

RENDAHGYÓ BIZONYSÁGTÉTEL

Mottó: „Ki kételkedőn boncolja Őt, annak választ nem ad, de a hívő előtt az Úr megfejtí önmagát”

Kedves Kriszta!

Most, ahogy negyedik leveletem – tünődéseim a gonoszság kapcsán – fogalmazom Neked, és kinézek a nappalink ablakán, látom a megújuló kertünket, a tavaly ősszel elültetett tulipánhagymákból kinőtt virágokat, a fenyőnk friss, üdezőld hajtásait, a földből lassan kibújó évelőket, a harsogó zölddé újuló tujákat, és hallom a madarak tavaszi énekét. Most éppen nem bömböl az egyik szomszédnál az igénytelen tuc-tuc zene, nem visít a flex, nem brümmög egy fűnyíró, és nem üvölt seholy gyerek vagy egy kutya. Szinte idilli kép, olyan érzetem is lehetne, hogy minden rendben van a világban, hurrá! De elég csak úgy mozdulnom, és már érzem is a derekam, érzem az éhséget, hallom, hogy lejön az egyik gyerekem, aki (a másikkal együtt) már január óta vár az oltásra, mert abból is csak kétfélét kaphat, és már tele a hócipője (meg az enyém is). Bezzeg a nővérük Angliában, betelepülőként már megkapta a neki jót, mind a kettőt. Erről eszembe jut a járvány, annak elégtelen kezelése, erről az undorító politikai életünk, a Covidban meghaltak, a sok szenvedés, amit a betegek átéltek, a gyász, a munkanélküliség kilátástalansága, a ma újra beindult oktatás és így tovább. Szóval a nehézség, a nyomor, ami így, vagy úgy, de a mindennapjaink része.

Kétpólusú világban élünk (hú, micsoda közhely), és az emberiség történetében kiformalódott zsinórmérték, az irányadó értékek összessége szerint van jó és van rossz a világban. Ez a kánon a kereszténység elterjedésével természetesen változott, nézőpontot váltott, és ahogy az előzőek, úgy ez is alakult, sérült, deformálódott. Ahogy a teológián Mészáros Kálmán tanár úrtól tanultuk: az európai középkor nem azért volt sötét, mert nem hozta az ókori állami, szellemi és kulturális szintet. Nem. A sötétség paradox módon a kereszténység mint államvallás létrejöttével jött el, mert egy meggyőződéssel alapuló szellemi kapcsolatból fakadó gyökeres emberi változást előidéz – azaz hívő – állapotot silányított le és uniformizált át vallássá. Olyan vallási szokásokat, előírásokat, dogmákat alakított ki, és betonozott be 1000 évre (egyházi szinten a mai napig), amelyek kompatibilisek voltak az állam érdekeivel, és betartatásuk a hatalom és ezzel együtt a haszon, az önérdék eszközei lettek. A kolostorokba visszahúzó, a gonosz világtól elzárkózó hívők nem képviselték a jézusi világosságot, így *besötétedett*. A többi, az államvallástól egyértelműen eltérő, tiszta szívű hívő közösséget pedig üldözték. Az egyház, amelynek az a hivatása, hogy képviselje, és helyesen mutassa be Istent a világban (ahogy a zsidóknak kellett volna Krisztus előtt) behódolt a hatalomimádatnak, és képviselőből üldözött egyház lett. (Ez ma sincs másképp. A keresztény Európában jelszavát maguk előtt tolva üldözik az igaz, jézusi értékeket terjesztő keresztényeket, lásd Iványi Gábor. Ez az abszurd

abszurdja. Pál apostol meg az összes szentek forognak a sírjukban.) Egyháztörténet órákon tulajdonképpen arról tanultunk, hogy melyek a múlt és a jelen sötétségben pislákoló hívő közösségei.

Elég sokáig túrta ezt Isten, de aztán a pénzen megvehető üdvösség (búcsúcédulák) pestiesen szólva már Nála is kiverte a biztosítékot. Luther felnyitott szeme, az Úrtól kapott bátorsága, az ennek nyomán kialakult reformálás (vissza az eredeti formához, a Bibliához) részben helyre billentette az egyensúlyt, de a mai állapotokat nézve újra az egyensúlyvesztés áll nyerésre. Mert, ahogy kedves tanárunk, Szigeti Jenő professzor mondta: a felvilágosodás után – amikor azt hitte az emberiség, hogy a szekularizációval megszabadul a vallási béklyóktól, itt a szabadság, egyenlőség, testvériség –, „BEZÁRULT AZ ÉG”. A szabadsággal visszaélve megjött a szabadosság, sőt a szabadság relativizálása. Az egyenlőség félreértelmezésével a kommunista diktatúrák ideje is beköszöntött. A testvériség eszméje pedig felvirágoztatta a nacionalizmust: a nemzeti eszme felmagasztalásával, a nemzeti felsőbbrendűség piedesztálra emelésével szépen megágyazott a háborús népiértáknak. I. világháború – 10 millió áldozat (ami meghaladt az előző 100 év összes háborús áldozatainak számát), II. világháború – 60 millió áldozat, amiből 6 millió holokauszt áldozat, precíz kivitelezéssel. Az emberiség a felvilágosodás után saját kezébe vette az irányítást, értve ez alatt, hogy rossz választ adott az addigi egyházi, vallási anomáliákra, a hatalomra: elutasította Istent, az eredeti forma kitalálóját, mert Őt rosszul mutatta be az egyház, az Ő nevében olyan bűnöket követett el, olyan életformát követett, és olyan elvárás-rendszert állított fel, amiről csak prédikált (ráadásul latinul, hogy a nép egyszerű gyermeke ne értse, mert ő túl pórias ehhez a szentséghez – agybaj a köbön), de nem azt élte. A rosszat jónak mondó egyház helyett kialakított egy rosszat jónak mondó (materialista) világképet. Ennek összes káros kihatásával. Kialakult *az Isten, ha vagy..., a Jaj, Istenem kereszténység*: van Isten, ha jön a baj. Amúgy meg nem foglalkozunk Vele, semmibe vesszük, sőt, káromoljuk.

Szigeti tanár úr értelmezésében a felvilágosodás eszméi eltorzult pszeudovallásokká váltak: bár állítólag a történelem az emberiség tanítómestere, ezek káros voltából nem tanul az ember, ezekben hisz az egy, igaz Isten helyett, mert Őt nem saját maguk akarják megismerni, inkább elutasítják, az Őt rosszul visszatükrözők miatt.

Ez olyan, mint amikor félrekezel egy orvos, félretervez egy mérnök, rosszul főznek egy étteremben, alkalmatlan tanár tanít, slendriánul képvisel egy ügyvéd, pocskékul ír egy újságíró stb. Ilyenkor nem azt mondjuk,

hogy minden orvos, mérnök, szakács, tanár, ügyvéd, újságíró rossz, hanem megkeressük a jót, az igazit, a hitelest, és ahhoz hűségesen ragaszkodunk. Nem általánosítunk, hanem különbséget teszünk jó és rossz, igaz és hamis között. Jól gondolom? Kis kedvenc történetem ez ügyben, hogy állítólag (bár nem találtam ennek írásos nyomát) Gandhi mondta azt, hogy azért nem lett keresztény, mert nem találkozott még 24 órás kereszténnyel. Szegény Gandhi, nem tudta, hogy ettől nem is lesz keresztény, meg ő honnan tudja, hogy milyennek kell lennie a 24 órás keresztényeknek? Próbálta? Miért is tudja jobban ő, aki sosem próbálta, hogy milyen annak lenni? Nekem is volt egy kolléganőm, aki nem szült, mégis volt arról véleménye, hogy hogyan is kellene szülni... Érzed, Te is, hogy ez hiteltelen?

Szóval Gandhi, bármennyire is jó ember volt, meg India megmentője, meg erőszakellenes, meg aranyos, kicsi ember, akit csodált a világ, attól még nem tért meg. Rá is vonatkozik, hogy nem a tetteink visznek minket be a mennyországba. Talán ismered azt az igét Te is, hogy „Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? Vagy mit adhat az ember váltságdíj a lelkéért?” (Máté 16,26) Ezt az igét szokták úgy magyarázni, hogy a világi, földi dolgok, vágyak elérése nem használ az ember lelkének, sőt kárt okoz neki. Ez így igaz, ha csak azok elérése a cél, és nincs mögötte Istenhit, isteni irányítás, akkor tényleg kárunkra lehet. De lehet úgyis érteni, hogy foglalkozhat valaki 0-24-ben a világ megmentésével, tehet jót az emberekkel, égetheti a gyertyát a két végén a jó célokért, de közben nincs hite, akkor ez nem váltja meg a lelkét a végső számadáskor. Ezért mondom én és mások is, hogy hiába a szerintünk kitalált tartalmas, minőségi élet, az pazarlás. Legyenek jó céljaid, légy tevékeny a jóban, de előtte higgy! Akkor meg tudod különböztetni a jót a rossztól, nem öncélú az életed, még ha másokra is áldozod azt, és nem fogsz kárt vallani. ☺

Tudom, sok a szürkeség, a színátmenet az életben, de sok dolgról elmondható – csak emberi szinten is –, hogy az fekete vagy fehér. Hát még ha Isten nézőpontjából vizsgáljuk a dolgokat! Igazából nem is tudom, hogy a világi, a hitetlen, vagy az istentagadó ember mivel magyarázza a jó vagy a rossz eredetét. Honnan van a jó, honnan van a rossz? Miért dől saját dugájába újra és újra az emberiség? Miért „rúgja fenéken” állandóan saját magát? Te, Kriszta, hogyan magyarázod?

A hívő ember sem tud mindent, és nem büntelen, de azt tudja, hol találja meg azt, ami az egészséges szellemi élethez kell, a Bibliában. A rossz a sötétség, a sötétség a világosság hiánya, a világosság pedig Isten maga. A rossz tehát Isten hiánya. Miért van rossz, ha van Isten? Szabad ilyet kérdezni? Naná! Ha nem kérdeznénk, nem keresnénk választ egy alapvető kérdésre. Pedig az emberek nagy arányban nem hívő családban nőnek fel, tehát, ha nem ezt tanulták, látták a szüleik életében, akkor el kell érkezniük ehhez a kérdéshez.

Nemrég olvastam valahol, hogy szenvedés azért van a világon, mert itt van a bűn (erről írtam múltkor, emlékszel?). De miért van bűn? Erre a kérdésre úgy válaszol a Biblia, hogy mivel Isten szabad akaratot adott az embernek, ezzel felelősséget helyezett rá, megadta a választás lehetőségét is. Választhatja nem Istent is!

Nem tudom, de lehet/talán Neked is meseinek tűnik a teremtéstörténet (az embereknek valamit csak ki kellett találniuk, hogy honnan vannak!), de hidd el, hogy ez a legizgalmasabb történet a Bibliában, tényleg ez az, amihez sok kérdésben vissza kell mennünk, és válaszokat találnunk. Erről később még többet is írok, én is nagy rácsodálkozásokat éltem meg felfedezése közben. A bűnnel kapcsolatban is idevezet az utunk. A bűn, a céltévesztés, a fókusz elállítódás, az Istennel való szembefordulás ott kezdődött az Éden-kertben. Isten mindent az ember fennhatósága alá rendelt a teremtett világban, egy határt húzott: nem ehetett a jó és gonosz tudásának fájáról.

„Ezt parancsolta az ÚRisten az embernek: A kert minden fájáról **szabadon** ehetsz, de a jó és a rossz tudásának fájáról nem ehetsz, mert azon a napon, amelyen eszel róla, halállal lakolsz.” (1Mózes 2,16-17)

Ez volt a határvonal, amit nem véletlenül húzott meg Isten. Az a „tudás” eredetileg nem az ember számára lett kirendelve. Annak a „tudásnak” súlya van, az az Úr fennhatósága alá tartozik, Ő tudja kézben tartani. „Azután ezt mondta az ÚRisten: Íme, az ember olyan lett, mint miközülünk egy: tudja, mi a jó, és mi a rossz. Most azért, hogy ki ne nyújthassa kezét, és ne szakíthasson az élet fájáról is, hogy egyen, és örökké éljen, kiüzte az ÚRisten az Éden kertjéből...” (1Mózes 3,22-23)

Azzal, hogy az ember átlépte ezt a határvonalat, nemcsak engedetlen volt, nemcsak olyan tudás birtokába került, amivel a mai napig nem tud mit kezdeni, hanem rettenetes következményeket szabadított saját magára, a teremtett világra, és sokmilliárdnyi leszármazottjára. Nem véletlenül mondta Isten, hogy ne egyen arról a fáról! Nem értem, és ezt szerintem senki sem tudja megmagyarázni, hogy ha az Éden-kertben, ahol az ember beszélhetett Istennel, ismerte Őt, tudta, hogy jót akar neki, körülvette őt a rendeltetészerűen megteremtett világ, megvolt mindene, akkor miért lett engedetlen, miért hitt a félrevezető szónak?

Tényleg nem találok rá magyarázatot, ezt majd talán odaát felfedi előtünk a jó Atya. Addig azzal a tudással, ismerettel kell megelégednünk és élnünk, aminek most vagyunk a birtokában. Mert „A titkok az ÚRéi, a mi Istenünkéi, a kinyilatkoztatott dolgok pedig a miénk és a fiainkéi mindörökké, hogy teljesítsük ennek a törvénynek minden igéjét.” (5Mózes 29,28).

De ne feledkezzünk meg még valakiről, aki szintén tevékeny, sőt, kezdeményező szereplője volt az édenkerti bukásnak. Ő mai levelem témája, és bár személy, a Biblia nagybetűvel írja a nevét, én ezt most nem (és máskor sem) követem, kisbetűs lesz (mint Nemecek, de nem fogjuk rehabilitálni a végén, sőt, soha). Sajnos megérdemli. Ő a sátán.

Néztem egy mini statisztikát a bibliai keresőprogramokkal, hogy hányszor említi őt a Biblia. A Károli féle fordításban 49-szer kapunk találatot, ebből 14 az Ószövetségben, 35 az Újszövetségben. Szinonimája, az ördög már 95 találatot jegyez, 3 az ÓSZ-ben, 92 viszont az ÚSZ-ben. A református újfordításban gyakorlatilag ugyanezeket a számokat kapjuk.

Érdekeség, hogy a teremtéstörténetben nem jelenik meg a neve: „*A kígyó pedig ravaszabb volt minden vadállatnál, amelyet az Úristen alkotott. Ezt kérdezte az asszonytól: Csakugyan azt mondta Isten, hogy a kert egyetlen fájáról sem ehettek? Az asszony így felelt a kígyónak: A kert fájának gyümölcséből ehetünk, csak annak a fának a gyümölcséről, amely a kert közepén áll, mondta Isten: Ne egyetek abból, ne is érintsetek, hogy meg ne haljatok! A kígyó erre így felelt az asszonynak: Dehogyan haltok meg! Hanem jól tudja Isten, hogy azon a napon, amelyen esztek belőle, megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, mint az Isten: tudni fogjátok, mi a jó és mi a rossz.*” (1Mózes 3,1-5)

Hogy a kígyó a sátán, azt máshonnan tudjuk meg: „*Ezután háború támadt a mennyben: Mihály és angyalai harcra keltek a sárkánnyal, és a sárkány is harcra kelt angyalaival együtt, de nem tudott felülkerekedni, és nem maradt többé számukra hely a mennyben. És levettetett a hatalmas sárkány, az ősi kígyó, akit ördögnek és Sátánnak hívnak, aki megtéveszti az egész földkerekséget; levettetett a földre, és vele együtt angyalai is levették.*” (Jelenések 12,7-9)

Mindjárt rátérünk a sátán eredetére, történetére is, de most vegyük fel újra a teremtéstörténet-beli vonalat. Tehát: a sátán, a nagy taktikus, Isten teremtményeinek egyik legintelligensebbje, ott volt az Éden-kertben (nem véletlenül). Képessége volt arra, hogy kapcsolatba kerüljön, kommunikáljon az emberrel, és jól tudta (de honnan?), hogy mivel tud éket verni a Teremtő és teremtményei közé. A kétellyel. Jaj, az a *csakugyan!* Aztán meghazudtolja Istent: Dehogyan haltok meg! (Vajon Éva miért állt szóba vele? Tudta, hogy ki ő? Vagy az Éden-kertben az állatok tudtak beszélni, és ezért volt Éva számára természetes, hogy a kígyó megszólította?) És az ember, aki amúgy beszélni tudott Istennel, nem utasította el, hanem hitt a kísértőnek, és cselekedett. Isten határt szabott az embernek, nem kísértésnek, hanem próbának állította azt a fát oda, hogy az ember szabad akaratából válassza a jót: engedelmeskedik a Teremtőjének, mert ismeri Őt, és tudja, hogy jó. De az ember nem tartotta ezt tiszteletben, átlépte a határt, engedett a kételynek, engedett a kívánságnak, ezzel megkérdőjelezte Isten tekintélyét, jóságát. És nem számolt a következményekkel.

„*Boldog ember az, aki a kísértés idején kitart, mert miután kiállta a próbát, elnyeri az élet koronáját, amelyet az Úr megígért az őt szeretőknak. Senki se mondja, amikor kísértésbe jut: „Isten kísért engem”, mert Isten a gonosztól nem kísérhető, és ő maga sem kísért senkit a gonosszal. Mert mindenki saját kívánságától vonzva*

és csalogatva esik kísértésbe. Azután a kívánság megfogánva büntetést szül, a bűn pedig kiteljesedve halált nemz.” (Jakab 1,12-15)

Hogy ki volt eredetileg a sátán? Isten egyik angyala, aki fellázadt Isten tekintélye ellen, azt hitte, hogy olyan lehet, mint Isten, ezért levettetett a földre, és vele együtt a többi fellázadt angyal, és lett belőlük ördög. A mennyet el kellett hagynia, hiszen ott tisztátalan nem maradhat meg. Ő volt a világosság angyala (Lucifer), és lett Isten legnagyobb ellensége. Hogy ez hogyan és miért történhetett meg Isten teremtményével, az megint csak a titkok közé tartozik.

Az, hogy ő gonosz lett, azt jelenti, hogy minden erejével, képességével azért küzd, hogy továbbra is meghazudtolja Istent, elfordítsa Istentől a többi teremtményt. Mivel a földön korlátozott hatalommal bír, ezért csak az embereket veheti célba. Ha elolvassod Jób könyvének elejét, ott hiteles leírását találod annak, hogyan is működhet a sátán itt a földön. A Biblia beszél róla, mint szétdobálóról, embergyilkosról, vádlóról, kísértőről. (Elég jó összefoglaló olvasható róla a wikipédián.)

Mivel szellemi lény, szellemi módszerei a hangsúlyosak, amelyekkel befolyásolhatja az embereket. Igazából el sem tudjuk képzelni, hogy mit jelent az, hogy minden rosszat neki köszönhetünk itt a földön. Ő a rossz eredete, az ember pedig, aki hagyja magát megvezetni, cselekedetei által a rossz beteljesítője.

Az összes bűn, az összes gonoszság, kín, szenvedés, boldogtalanság, keserűség, fájdalom, elégedetlenség, mértéktelenség, bujaság, bosszúvágy, hatalommánia, függőség ősi okozója. És ezeket felhasználva, mindenkinél mindig a legtestreszabottabb módszert bevetve éri el végső célját, az ember hitetlenségét. A sátán működéséről tesz tanúbizonyságot az emberiség egész eddigi története. Nagyon érzékletes és hű leírását találod ennek *Tolsztoj: A pokol lerombolása és visszaállítása* című novellájában, amit gyülekezeti újságunk, a Manna 2006. nyári számaiban adtunk közre, a neten sajnos máshol nem található meg. Hihetetlen szemléletes módon veszi sorra benne Tolsztoj, hogy milyen kifinomult és kevésbé kifinomult módszerekkel támadja, befolyásolja a sátán az embereket az életünk minden területét érintve, természetesen azzal a céllal, hogy elfordítson minket Istentől. Neki ez a diadal, az ünnep. Neki a gonosz a jó. És nekünk is, ha hagyjuk ezt, ha nem állunk ellen. Az viszont biztos, hogy egyedül, emberi erővel nem tudunk megállni ebben a háborúban. A sátán ellen csakis Isten segítségével tudunk harcolni. Szellemi harcnak mondja ezt a Biblia, amihez először is jó oldalon kell állni, ismerni kell az igazságot, ismerni kell az ellenséget, ismerni kell önmagunkat, ismerni kell a gonosz eszközeit, és meg kell élnünk az Isten szerinti jót – hitből.

Végül hadd írjam le Neked, hogy miért is olyan fontos, hogy felvegyük a kesztyűt a gonosz ellen. Mert az ő legyőzése a lehető legtöbbbe került Istennek, akít szeretünk. Még hívó életem legelején hallottam egy (adventista) nagypénteki igehirdetést, amiben arról beszélt a pré-

dikátor (egy nő!), hogy mit élt át Jézus a kereszten. Azóta tudom és vallom, hogy bár testileg is izonyú szenvedést élt át, mégsem emiatt mondta, hogy „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet”. Nem ettől félt annyira, hogy előtte a Gecsemáné kertben véresnek tűnt az izzadsága, annyira rettegett, és kimondta ezeket a szavakat: „*Atyám! ha lehetséges, míveljék el tőlem e pohár; mindazáltal ne úgy legyen amint én akarom, hanem amint te.*” (Máté 26,39) Nem. Ő annak az átélésétől félt, amikor ránehezedik a világ összes bűne, és ez arra a pillanatra elszakítja Őt az Atyától, akivel Ő egy. A pokol átélésének pillanata. Az volt és örökké az lesz a világtörténelem legsötétebb pillanata, amit azért vállalt, hogy nekünk, akik hiszünk, ne kelljen ezt átélnünk.

„... mivel Krisztus is szenvedett értetek, és példát adott nektek, hogy az ő nyomdokait kövessétek: ő nem tett bűnt, álnokság sem hagyta el a száját, mikor gyalázták, nem viszonozta a gyaláztást; amikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem rábízta ezt arra, aki igazságosan ítél. Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultatok meg.” (1Péter 2,21-24)

Kriszta, Te el tudod képzelni, milyen lehet a világ összes bűnének a súlya? A világon eddig élt, és még élni fogó összes ember bűne? Az összes kegyetlenség,

hazugság, szeretetlenség, hamisság, csalás, erőszak, visszaélés, cserbenhagyás, kiszolgáltatás, megbecsteleltetés, rágalmozás, megfélemlítés, leuralás, az összes családi, nemzeti, háborús bűn súlya? Nem tudjuk azt elképzelni. Csak azt tudjuk, ha jó a lelkiismeretünk, és nyomaszt bennünket egy bűnünk, hogy annak milyen a súlya. Amit Jézus átélt, az ennek hány milliárdszorosa? És Ő vállalta. Ezért nem tehetjük meg, hogy ezt a szeretetet semmibe vesszük, és engedünk a gonosznak. Nem követhetjük a rosszat, de azt főleg nem, hogy elfordítson bennünket Istentől, és a jót gonosznak gondoljuk. Ezt kívánom Neked, Kriszta, és magamnak is, és mindenkinek! Hogy soha nem mondjuk az Isten szerinti jót rossznak! Még akkor se, ha nem értünk mindent Isten titkaiból.

Szeretettel öllelek: Judit

U.I.: Közben egy nap eltéréssel ugyan, de mindkét gyermekem tudott időpontot foglalni az oltásra, mert Isten nagyobb minden emberi hatalomnál. Hogyan? Az egyiknél figyeltük a híreket, és résen voltunk, mert az ész is a jó Atya adta. A másiknál pedig az egyik fiatal szólt a gyülekezetből, hogy lehet foglalni az elvileg nem ebben a körben oltandóknak is. Testvérszeretet! Jó az Úr!

Boldog születésnapot!

Szeretettel köszöntjük a májusi születésnaposokat!

Kusztor Maja (máj. 3.)

Ádány Barnabás (máj. 11.)

Sonkoly Dávid (máj. 18.)

Hunyady Bálint (máj. 24.)

Örömhír

Örömmel tudatjuk a testvérekkel, hogy április 5-én megszületett *Bodó Bátor, Bodó Dániel és Doroti* testvéreink elsőszülött gyermeke.

Isten áldását kívánjuk az egész család életére!

Isten alkotta az oroslánokat

Isten alkotta az oroslánokat,
a medvét, a kengurut.
Isten alkotta a tevéket is,
a tehenet, a tigris.

Isten alkotta a füleimet is,
a szememet, s az orrom.
Isten alkotta az ujjaimat mind,
a térdem, s a lábam.

Emeld fel kezed, álljál fél lábra,
mosolyogj az Úrnak!
Csípd meg orrododat,
görbítsd az ujjad,
fordulj körbe, és zengd:

Minden, amit alkotott jó, az Ő műve mind!

SZÜLETÉSNAPOSOK

**Szeretettel
köszöntjük
májusban született
testvéreinket!**

Bencsik István (máj. 13.)
Boda Mihály (máj. 13.)
Rüch Sándor (máj. 13.)
Vétek Ferencné (máj. 25.)
Kotán Melitta (máj. 28.)
dr. Kovács Gábor (máj. 29.)
Tarsolyné Sonkoly Eszter (máj. 31.)
Uri Boglárka (máj. 31.)

„Az Úr uralkodik, örüljön a föld, vigadjanak a szigetek. Felhő és homály veszi körül az Örökkévalót, trónjának alapja igazságosság és jogosság.” (Zsolt 97,1-2)

Az Úr trónja mozdíthatatlan, mert biztos az alapja. Mi és ki az életek alapja? Az Úr megtisztít titeket minden hamisságtól, hogy igazságban járjatok. Az igazság és jogosság világosságot jelent. Úgy járjatok, mint világosság fiai. Vizsgáljátok meg szíveteket az élet világosságánál. Az Úr gyújtja meg a szövétneket, a ti Istenetek világosítja meg, ami még homályos. Ha az Úr életek világossága, akkor megengeditek, hogy beleszóljon életek apróbb részleteibe is. Adjátok át Neki az irányítást, hogy lelepleződjön minden, ami akadályozza, hogy feljöjjön életek dele. A világosságban járashoz elengedhetetlen az Ige megcselekvése, mert *az Ige igazság. Az Ige legyen vezető!*

Lukács Edit

Gyülekezeti alkalmak

A járványhelyzet alatti online alkalmaink:

Vasárnapokon:

Online imaóra 9,15 óra

Istentisztelet 10 és 17 óra

A délelőtti istentisztelet után online beszélgetés.

Csütörtökönként:

18,30 óra bibliaóra.

A bibliaköri és ifi alkalmakat szintén online formában tartjuk meg.

Újranyitás

Sokat imádkoztunk, beszélgettünk az előljárókkal arról, hogy mikor nyithatjuk meg az imaházat mindenkinek. Én nagyon várom már ezt, sokkal könnyebb úgy ígét hirdetnem, ha nemcsak egy kamerának beszélek, hanem élőben látlak titeket! A vírushelyzet, úgy tűnik, javul, ezért elindítjuk az újranyitás folyamatát:

- A pünködsdi istentiszteletünk még online lesz.
- Másnap, a Szilfa-tisztáson már élőben találkozunk, a szabadban.
- Először május 27-én, a csütörtök esti 18:30-as Bibliaórán találko-

zunk az imaházban, várlak titeket szeretettel!

– Május 30-án lesz az első nyitott imaházvasárnapunk, délelőtt 10 órakor és délután 17 órakor lesz istentisztelet.

Kérünk majd mindenkit, hogy tartsa be a maszkviselés és a távolságtartás szabályait, illetve természetesen csak az jöjjön, aki egészséges. Teljesen elfogadható, ha valaki még nem tudja vállalni az élő közösséget, továbbra is lehetőség lesz a gyülekezeti alkalmaink online követésére.

Szeretettel várlak titeket!

Kotán Béla lelkipásztor

Betegeink

Pintér Tibor
Simon Lászlóné
Uri Erika
Vétek Ferencné
Zsigovics Géza

„Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle

más teremtmény nem választhat el minket Isten szeretetétől, amely megjelent Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.” (Rm 8,38-39)

Felhívás

Szívesen vennénk a testvérektől olyan bizonyágtételeket, amelyekben beszámolnak arról, *hogyan vezetett benneteket Isten* életek bármelyik területén: döntések, munkahely, lakhely, gyülekezet, hitbeli lépés, konkrét útmutatás, bocsánatkérés, szellemi tisztánlátás, igazság felismerése stb.

Ezeket nekem küldhetik el a testvérek email-ben, vagy postán. A címek megtalálhatók a gyülekezeti címlistában. *Június 20-ig* várom őket. Előre is köszönöm!

Ádány Judit

Felelős szerkesztő: Ádány Judit * Olvasószerkesztő: Kolozs Nagy János

Fotó: Zsigovics Géza, családi képek

Kiadja a Budai Baptista Gyülekezet, 1118 Budapest, Alsóhegy utca 38. www.budaibaptista.hu